DE NIEUWSBODE,
VERSCHIJNT OP DINSDAG VAN IEDERE WEEK,
bij J. QUINTUS, Redacteur & Eigenaar.

VOORWAARDEN VAN INTEEKENING.
$ 2,00 per jaar, stiptelijk in vooruitbetaling. Indien niet binnen de zes maanden betaald wordt, zal $2,25 en indien niet voor den afloop des jaars betaald wordt, alsdan zal $2,50 in rekening gebragt worden.

ADVERTENTIE-PRIJZEN.
Van 1 tot 12 regels, voor de eerste plaatsing - 1.00
Voor 6 regels of minder, dito, dito - 0.50
Voor elke volgende plaatsing - 0.25
Geboorte-, Huwelijks- en Doodberigten, ieder 0.25
(Zoo ook het Engelsch aan de regterhand.)

Brieven en toezendingen franco aan J. Quintus, Sheboygan, Wisconsin.

DE NIEUWSBODE.

ORGAAN DER NEDERLANDERS IN NOORD-AMERIKA.

7de JAARG. NO 40. SHEBOYGAN, WISCONSIN, 7 OCTOBER 1856. GEHEEL NO. 352.

DE NIEUWSBODE,
IS PUBLISHED ON TUESDAY OF EACH WEEK BY
J. QUINTUS, Editor & Proprietor.

Terms.
$ 2,00 per year, strictly IN ADVANCE.
All letters must be post paid.

Advertising.
One column one year, [illegible]
Two-thirds do. do. do. [illegible]
One-half do. do. do. [illegible]
One-quarter do. do. do. [illegible]
One Square, (twelve lines) one year, [illegible]
" " six months, [illegible]
" " three months, [illegible]
" " one week, 1.00
Each subsequent week 0.25
Business card, not over six lines, per year, $5.00
Advertisements will be kept in until forbidden.

Nieuwstijdingen.

NEDERLAND.

AMSTERDAM, 3 Sept. In het September-nommer van het tijdschrift, uitgegeven van wege de Nederl. maatschappij ter bevordering van de afschaffing der slavernij, leest men het volgende onder den titel van *Vrijkoop van Negerslaven in Suriname*. "In eene vergadering, gehouden op den 20sten October 1853, werd reeds het voorstel gedaan dat de maatschappij er haar werk van zou maken slaven en slavinnen, vooral de zoodanigen die door hunnen wandel het bewijs leveren, dat zij voor de vrijheid rijp zijn, vrij te koopen. Nadat de bezwaren, die aanvankelijk tegen den maatregel schenen te bestaan, uit den weg geruimd waren, werden in den aanvang van 1855 voor het eerst gelden met het bewuste doel naar Suriname overgemaakt, gelijk dit in het verslag van gemeld jaar is medegedeeld. Sedert ging de maatschappij op denzelfden weg voort, waartoe zij meer bijzonder werd in staat gesteld door eene aanzienlijke gift, haar van een onbekende toegekomen. Tot hiertoe was echter het hoofdbestuur genoodzaakt geweest, zich ten aanzien van de besteding der overgemaakte geldsommen te bepalen tot opgaven van zeer algemeenen aard. Thans verheugt het zich mededeelingen te mogen doen, die de blijken zullen opleveren van de goede zorgen, door een slavenvriend van Suriname met evenveel welwillendheid als belangloosheid aan de onderwerpelijke zaak gewijd. Achtervolgens werden geldsommen tot een bedrag van *f* 4000 naar de kolonie overgezonden. Op den 31sten Mei 1856 had echter reeds eene som van *f* 4840 kunnen besteed worden, zonder dat daardoor een deficit ontstaan was. Integendeel sluit de rekening met een batig saldo van *f* 25. Eene som van *f* 865 was namelijk reeds door de vrijgekochten ingewonnen en teruggegeven. Aan *een getal van 24 slaven* van verschillenden leeftijd, waarvan tien van het mannelijke en veertien van het vrouwelijk geslacht, waren bij wijze van voorschot grootere of kleinere sommen (van *f* 17 tot *f* 450) verstrekt; voldoende om hen *in het bezit der vrijheid* te stellen. Voor het grootste gedeelte waren het de zoodanigen, die reeds voor hunne vrijheid werkten en daartoo bereids een sommetje hadden bijeengespaard, zoo dat slechts 't ontbrekende behoefde aangevuld te worden. Die ontbrekende som als een voorschot te ontvangen, werd door hen als eene groote weldaad beschouwd. Elf van de 24 beweldadigden hadden reeds van hunne dankbaarheid doen blijken door de teruggave van een gedeelte of ook wel van het geheel der voorgeschoten penningen. Dit laatste was het geval met drie hunner, terwijl drie anderen reeds de helft of ruim de helft hadden terugbetaald. Ouders en kinderen, ook mannen en vrouwen, tot dus verre door den staat van vrijheid van den een en den staat van slavernij van den ander onderling gescheiden, zijn op deze wijze tot elkander gebragt, en de maatschappij mag zich verheugen althans enkele medemenschen van het slavenjuk te hebben bevrijd. Hetgeen voorts uit het bovenstaande schijnt te blijken, is, dat de slaven de vrijheid als eene uitnemende weldaad beschouwen, ook dan, wanneer zij den prijs, die voor hunne vrijkooping vereischt wordt, zelve moeten betalen *door dien met handen arbeid in te winnen*. Hierbij moet echter worden opgemerkt, dat de vrijgekochten, waarvan hier sprake is, *niet* tot de veldarbeiders, maar tot de ambachtslieden behoorden. In eene vergadering van het hoofdbestuur, gehouden op den 26sten Julij l.l., is besloten uit de kas der maatschappij op nieuw eene som van *f* 2000 tot hetzelfde einde naar Suriname over te zenden.

— De Anna-Paulowna-Polder, welke sedert tien jaren aan de zee ontwoekerd is, telt thans reeds eene bevolking van ongeveer 1000 zielen. Bij koninklijk besluit is deze gemeente, bestaande meerendeels uit Hervormden, tot eene zelfstandige kerkelijke gemeente verklaard. Reeds is daar eene kerk gesticht en tot de dienst ingewijd, terwijl men er hoopt op een eigen predikant, waardoor in de godsdienstige behoefte geheel zal kunnen worden voorzien.

— Als een belangrijk bewijs van de moeite, die door sommigen wordt aangewend tot bevordering der cultuur van vreemde landbouw-producten, kan het voorbeeld strekken van den heer *van Inden*, rentmeester op den huize Sonsbeek, onder Arnhem, welke bezit en verbouwt 60 verschillende soorten van tarwe en rogge, 12 verschillende soorten van gerst, 13 verschillende soorten van haver, 5 verschillende soorten van boekweit, 11 verschillende soorten van mangelwortelen, 8 verschillende soorten van koolrapen en 18 verschillende soorten van zomerknollen.

— *Van den 7den.* Het is heden juist 100 jaren geleden, dat onze groote dichter mr. *Willem Bilderdijk*, te dezer stede op de Westermarkt het eerste levenslicht heeft aanschouwd. Zooals wij, reeds vroeger gemeld hebben, zal deze dag door een herinneringsfeest alhier plegtig herdacht worden, dat echter eerst in de volgende maand zal kunnen plaats hebben. Naar men verneemt zullen alsdan tevens krachtige pogingen worden aangewend, om in de hoofdstad een waardig gedenkteeken ter eere van den in zoovele opzigten uitstekenden man op te rigten.

ROTTERDAM, 2 Sept. Den 31sten Aug. is van hier naar de Kaap de Goede Hoop vertrokken het barkschip *Zalt-Bommel*, aan boord hebbende de ongeveer 130 jongens en meisjes, welke onder de leiding van een daartoe benoemde commissie, in de Kaapkolonie verzorgd en opgevoed zullen worden. Tevens hebben met dit schip vijf heeren de reis naar de Kaapstad aangenomen, vergezeld van een zeker aantal arbeiders, met oogmerk om, bij wijze van proefneming, zich te Port-Natal als landbouwers te vestigen.—Ook de door hare reizen bekende mevr. *Ida Pfeiffer* vertrekt met dit schip weder naar Java.

Eene ontelbare schare was Zondag morgen alhier in de Prinsenkerk opgekomen om getuige te zijn van de toespraak door ds. *J. J. van Oosterzee*, tot deze jeugdige landverhuizers te houden. De beroemde kanselredenaar sprak naar aanleiding van I Cor. III vers 96 tot 17, en maakte vooral het slot van toepassing op de bedoelde jeugdige toehoorders en droeg ze daarna in een vurig gebed, aan de hoede van Hem op, die in alles fondament en hoeksteen wezen moest. Gedurende den slotzang verlieten zij de kerk en keerden allen nog eenmaal naar hunne familien terug, om tusschen 2 en 3 uur zich aan boord te begeven, waar hunne jeugdige togtgenooten, uit verschillende andere steden van ons land, hen reeds wachtende waren. Daar gekomen, werden zij allen zeer doelmatig en zindelijk gekleed en werd de reis onder de heilwenschen van duizende toeschouwers aangevangen. De belangstelling, die deze onderneming, vooral hier heeft ondervonden, is groot.

HAARLEM, 1 Sept. Gisteren avond omstreeks 10½ uur werd in den Hout, nabij het paviljoen gevonden het lijk van een alhier in garnizoen liggende dragonder, terwijl geene verwonding aan het lijk zigtbaar was. Naar men verneemt is de overledene een plaatsvervanger, genaamd *du Pe*, geboortig nabij Tilburg, die, eenig geld ontvangen hebbende, met een kameraad naar eene in de nabijheid plaats gehad hebbende dorpskermis des middags is heengegaan. Men gist dat zijn kameraad bij het naar de stad toe gaan hem ter berooving zal hebben aangerand en verworgd. Zijn kameraad, mede een dragonder van het alhier in garnizoen liggende 1ste regement, is te 11 uur in de kazerne teruggekeerd, terwijl de knieën van zijn broek, alsmede zijne handen geheel met bloed waren bevlekt, terwijl hij den chacot van den overledene in plaats van zijn eigenen op het hoofd had, zoodat tegen dien persoon zware vermoedens zijn opgevat en hij in verzekerde bewaring is gesteld. Hij geeft op niet te weten wat er gebeurd is, als in beschonken toestand verkeerd hebbende, en niet te weten hoe hij aan den chacot is gekomen; men onderstelt dat de moordenaar met zijne knieën op de borst van den verslagene heeft gelegen en dat uit den neus en mond bloed was gevloeid, waardoor de handen en de broek van den gearresteerden bevlekt zijn geworden.

— Wij lezen in de *Amst. Ct* het volgende: "Zoo algemeen als de welvaart in ons vaderland thans is, heeft men nimmer te voren opgemerkt; in steden, dorpen en het platte land wordt als het ware gewedijverd in het aanbouwen van groote en mindere gebouwen. In Groningen zijn vele boerderijen veel kostbaarder gebouwd en gemeubeld dan in de voorname straten der groote steden; een gebouw van *f* 20,000 is er geene zeldzaamheid; de weelde die er van binnen ten toon gesteld wordt, de kleeding, het goud en zilver, zij overtreffen alle de stoutste verwachtingen. In Friesland, alwaar men minder eigenerfden vindt, zijn de gebouwen minder, maar de tooi met edele metalen niet minder dan in Groningen. Drenthe volgt in de verte hare zusterprovincien in gebouwen, pronk en weelde, maar is zeer ijverig in de uitbreiding van kultuur der meeste gronden. Overijssel, Gelderland en Noord-Brabant houden gelijken tred in den aanbouw van vele woningen op het platte land, in de verbetering van afwateringen voor de landerijen en ontginning van de woeste streken. Utrecht is nog vooruitgaande. Noord- en Zuid-Holland gaan op het platte land het meest vooruit, de uiterlijke praal kent er geen grenzen. Zeeland, de weelderigste bodem van Nederland, zij is niet de minst vooruitgaande der andere provincien; men treft er echter niet algemeen de weelde der noordelijke zusters aan. Van waar al die vooruitgang, van waar die pracht en weelde? Het zijn de verbazende rijke uitkomsten der laatste jaren van de verstandige landhuishouding."

Eene scherpe tegenstelling met deze schets van den verbazenden vooruitgang in stoffelijke welvaart, maken de volgende woorden van de *Amersf. Ct.* over den bedroevenden achteruitgang in geestesontwikkeling, die aller behartiging verdienen:

.... "Nederland telt, op zijn betrekkelijk kleinen bodem, over de 38,000, zegge over de achtendertig duizend kinderen van 6 tot 12 jaren, die volstrekt geen schoolonderwijs genieten.

"In het Heidensche China, waarhenen men uit Nederland bijbels en zendelingen afzendt, gaan al de schoolvatbare kinderen ter schole, vermits daar het onderwijs, van staatswege gegeven, door de kinderen moet worden bijgewoond. In dat Heidensche land begrijpt men, dat kennis, magt en kracht deugd is. In het Christen-Nederland begrijpt men zulks niet. Hier laat men duizenden en duizenden opgroeijen tot Heidenen, oneindig dommer, ruwer en onbekwamer dan de Heidenen in China zijn, welke men tot Christenen tracht te maken.

"Thans is het getal der niet-schoolgaande, dat is, der niets leerende kinderen meer dan 38,000. Twee jaren geleden was het 21,000, en dus 17,000 minder. Als dat in dezelfde evenredigheid zoo blijft voortgaan, waar moet het er eindelijk dan henen?

"Men roept: "vooruitgang! vooruitgang!" officiele cijfers bewijzen zoo klaar als de dag, dat er achteruitgang is."

— Men schrijft uit Bussum, d.d. 3 Sept.: "De bewoners dezer plaats zijn heden door een bloedig voorval in diepe verslagenheid gebragt. De heel- en vroedmeester *P.* alhier, die in voortdurende twist met zijne echtgenoot leefde en reeds middelen zocht om van haar te scheiden, heeft dezen morgen, nadat hij zijne zieken had bezocht, op nieuw oneenigheden met zijne vrouw aangevangen en de ongelukige, vijf maanden zwangere moeder met een lancet koelbloedig eene wonde aan de wang toegebragt en daarna het laatvlijm haar in den strot gestoken. Met het moordtuig in de keel is de stervende vrouw naar de keuken gevlugt, alwaar zij weldra onder hevige pijnen en het kermen om hare kinderen bezweek. *P.* is daarop naar den burgemeester gegaan, heeft hem een glas water verzocht en medegedeeld, dat hij zijne vrouw vermoord had, zeggende: "Er moest nu maar eind aan komen!" Toen het bierglas verbrijzelende, poogde *P.* zich met eene scherf daarvan de pols af te snijden, dat hem echter mislukte. Nadat de burgemeester hulp van anderen ingeroepen en de justitie van Naarden berigt van het voorgevallene gezonden had, is de moordenaar geboeid en des avonds bereids naar de hoofdstad vervoerd. Kort na den moord moet *P.* reeds in tranen zijn losgebarsten, en, zich voor de toevloeijende menigte schamende, den politieagent verzocht hebben, den hoed hem over de oogen te trekken. Drie nog zeer jeugdige kinderen, die in het dorp spelende waren, toen hunne moeder gedood werd, zijn de vrucht van dit zoo treurig geeindigde huwelijk." (*Handelsblad.*)

MAASTRICHT, 4 Sept. Nadat men reeds laatstleden Zaturdag met het beste gevolg de hechtheid had beproefd van de ijzeren brug over de Maas, die den spoorweg van hier op Hasselt met die op Aken moet verbinden, heeft heden ten overstaan van den heer hoofd-ingenieur van den waterstaat, *Badon Ghyben*, de officiele beproeving plaats gehad. Tot dat einde zijn tweeëndertig zwaar beladen waggons door twee locomotieven voortgestuwd tot op de brug,—die 260 ellen lang is en op vijf arduinsteenen pijlers met twee landhoofden is gebouwd,—welke last van meer dan 300,000 kilogr. gedurende een geruimen tijd op de geheele uitgestrektheid van de brug is verbleven en vervolgens onderscheidene reizen over en weder is vervoerd. De doorzakking, bij die beproeving waargenomen, is slechts van 8 strepen geweest, terwijl dit zonder eenig gevaar tot 21 strepen had kunnen gaan. Deze uitkomst is derhalve meer dan geruststellend en doet de ontwerpers en de opbouwers van dit fraaije werk de meeste eer aan.

GRONINGEN, 2 Sept. Navolgend voorval mag dienen om de plattelandbewoners tegen het opnemen van vagebonden te waarschuwen.

Reeds sedert een paar maanden had een landbouwer onder Ezinge een' man in dienst genomen, die hem geheel onbekend was, hij werkte goed en zijne diensten vonden gereede belooning, zoo het scheen tot tevredenheid van meester zoo wel als van knecht.—Doch op een vroegen morgen roept men hem te vergeefs, en spoedig ontwaarde men, dat hij, met medeneming van vele kleederen, ook van zijnen medeknecht, is vertrokken.

'S GRAVENHAGE, 5 Sept. Naar men verneemt, is aan den ingenieur van den waterstaat *Fijnje* de betrekking opgedragen van ingenieur-directeur van den Zeeuwsch-Limburgschen spoorweg.

— Naar men verneemt, zal zich de heer *F. W. Conrad*, president der commissie tot doorgraving der landengte van Suez, eerstdaags andermaal naar Egypte begeven en op die reis worden vergezeld door den kolonel *Klerck*, benevens den ingenieur *Schneiter*.

— In een der jongst ontvangen *Surinaamsche Weekbladen* schrijft de bekende predikant *van Schaick*, te Paramaribo, over den toestand van Suriname het volgende:

"Terwijl alom leven en vooruitgang in kunst en wetenschap bestaat, dommelt en slaapt Suriname maar voort; men klaagt van achteruitgang en vergeet de middelen op te sporen om het voor ondergang te behoeden, of pogingen aan te wenden ter redding en opheffing uit de diepte van vernedering. Men zoekt het, waar het niet gezocht moet worden, en daarom blijft alles bij het oude. Men peinst op materiëel belang en voordeel, en vergeet en ziet voorbij het intellectuele en morele Men vergeet en ziet voorbij dat 's volks bloei en welvaart op volksonderwijs en volksbeschaving moeten berusten—of, het moge voor een tijd lang goed, ja, zeer voordeelig gaan, op den duur slaat alles aan het kwijnen en gaat vroeg of laat te gronde. Suriname's ondergang, dien God verhoede, moet men niet wijten aan den bodem, maar aan het personeel, dat zich op dien bodem vestigde. Men heeft immer en eeuwig en uitsluitend gevraagd naar productie, maar vergeten dat het volksbelang medebragt te letten op de vorming en opvoeding der massa. Men is steeds uitgegaan van het egoïstisch stelsel: chacun pour soi-même, zonder te denken aan hen die ons omringden. Men blijve dat stelsel aankleven en Suriname is verloren.

"Wij zeggen het den heer *Bosch Reitz* volmondig en uit 's harten grond echter na: zoo lang er leven is, blijft er hoop!—Suriname verkeert zoo min in een' hopeloozen als reddeloozen toestand, als men de zaken maar op de regte wijze aanvat." Als een der krachtigste middelen tot vorming en opvoeding der menigte, wordt gewezen op een deugdelijk, algemeen en verpligtend onderwijs en eene wijze volksopvoeding. De heilrijke vruchten die zij in Europa hebben geleverd, kan ook Suriname genieten: "Er is niets onmogelijks op dat punt en in dit geval, mits men ontwake uit den slaap, rondzie en ter harte neme het goede wat men elders bespeurt."

— Men schrijft uit Vollenhove van den 31 Augustus ll. aan de *Steenw. Cour.*: "Nadat een veehouder te Ambt-Vollenhove den voederbak zijner varkens bij herhaling ledig had gevonden, in weerwil hem bewust was, dat de groote voorraad niet telkens door de zwijnen kon georberd worden, ontdekte hij eindelijk de ongenoodigde gasten, bestaande in eenige slangen, welke zich met allen ijver te goed deden aan de aanwezige melk. Deze dieren ijlings de vlugt nemende op de aannadering des landmans, werden door hem naar hunne schuilplaats nagespoord en verdwenen in de mestvaalt, die, omgewerkt zijnde, een aantal van niet minder dan ruim veertig slangen van verschillende grootte in haren boezem herbergde."

— Zoowel het stoffelijk overblijfsel van *Constant Huygens* den aanlegger der Zeestraat, als dat van diens zoon, den beroemden wis en natuurkundige *Christian*, zijn in de Kloosterkerk alhier ter aarde besteld. Het voornemen bestaat bij een in de hoofdstad gevestigd gezelschap van liefhebbers van oudheidkunde en historie, om door een eenvoudigen steen de plaats aan te wijzen, waar beide groote mannen rusten, even als die vroeger in die zelfde kerk voor *Jacob Cats* plaats vond.

— Te 's Gravenhage is het gerucht in omloop, dat het ministerie voornemens zou zijn den accijns op de brandstoffen af te schaffen.

BELGIE.

Men dringt thans van de zijde van den Antwerpschen handel zeer ernstig aan op het daarstellen van een regtstreeksch spoorweg-verband tusschen Antwerpen en Hasselt, ten einde de mededinging van den Zeeuwsch-Limburgschen spoorweg te kunnen volhouden, en men vooronderstelt, dat de regering in dat opzigt zal moeten toegeven.

Aan den anderen kant wordt verzekerd, dat de onderhandelingen van den aanleg van een spoorweg op den regter-oever van de Maas, van Maastricht naar Luik, zoo verre zijn gevorderd, dat men dien aanleg *zoo* goed als verzekerd beschouwt, terwijl daardoor de gemeenschap van den Nederrijn met het westelijk Frankrijk aanmerkelijk zou worden bekort.

FRANKRIJK.

— Het terugvoeren der troepen uit het Oosten is in 4 maanden volbragt door 81 vaartuigen, waaronder 20 linieschepen, 28 fregatten, 19 korvetten en andere oorlogsschepen en 14 transportschepen.

— De bekende tooneelspeelster *Ristori* verhaalt, dat zij bij haar vertrek van Parijs eene claquers-rekening van 600 fr. ontving, welke zij in den beginne weigerde te betalen, maar voldeed, toen men haar aan het verstand bragt, dat dit iets zeer gewoons is. Inderdaad is deze gewoonte sedert vele jaren te Parijs niets vreemds. Toen in 1844 zekere *Auguste*, het hoofd der claqueurs, aldaar overleed, zag men uit zijn aanteekeningsboekje van ontvangsten, hoeveel hij van de eerste kunstenaars ontving. De tenor *Nourrit* betaalde hem jaarlijks 2000 fr., *Taglioni* maandelijks 300 fr., *Fanny Elssler* gaf hem voor de eerste voorstelling 500 fr., voor de tweede 300 fr., voor elke volgende 100 fr.

— De ontzaggelijke korenaanvoeren in Marseille blijven aanhouden. Terwijl gedurende de maand Augustus aldaar 1,100,000 mudden granen werden ontvangen, zijn op den 1sten van deze maand alleen weder 150,000 mudden koren en maïs aangebragt. De prijzen der granen en verdere levensmiddelen zijn dan ook dalende.

— Bij herhaling is verzekerd, dat de stijgende huurwaarde van woonhuizen te Parijs, waardoor vele gezinnen van fabrijkarbeiders genoodzaakt zijn om deze hoofdstad te verlaten, zeer de aandacht des Keizers heeft getrokken en dat Z. M. het noodig heeft geacht, om deze aangelegenheid tot een punt van opzettelijk onderzoek te maken. Thans wordt gemeld, dat de regering voornemens is, om bij de fortificatiën en de strategische wegen, binnen den doorgaanden wal, om die hoofdstad vijftig groepen van woonhuizen te bouwen, elke groep van vijftig woningen, uitsluitend bestemd voor de huisvesting van werkvolk. Aan elke groep zal de naam worden gegeven van eene plaats, welke de herinnering aan eene door de Franschen behaalde overwinning verlevendigt, als: Austerlitz, Fontenay, Alma, Malakoff enz.—Elke woning zal voor de huisvesting van zes gezinnen worden ingerigt. Het voornemen is om aan iedere groep eene eigene bakkerij, vleeschhouwerij en badplaats te geven.

Hoewel men het vooral in Parijs gevaarlijk acht de arbeidende klasse in afzonderlijke wijken te huisvesten en er dus kleine steden van te vormen, zou dit plan minder nadeel hebben, omdat die woningen als 't ware in eene enge vesting zijn gelegen en geheel door de forten beheerscht worden, zoodat iedere ongeregeldheid, ook al namen daaraan duizenden deel, bedwongen kon worden.

— Ruim een jaar geleden is melding gemaakt, dat zekere bijna dertigjarige kostschoolhouderes, mejufvrouw *Sophie van Behr*, Fransche van geboorte, ofschoon van Vlaamsche afkomst, den ongehuwden staat moede, maar geen echtgenoot kunnende vinden, die haar eene genoegzame fortuin aanbragt, op het denkbeeld gekomen was om zich zelve te doen verloten en aangekondigd had dat zij 500 loterijbiljetten, ieder van 1000 francs, zou uitgeven, terwijl de namen van al de deelnemers behoorlijk bij een notaris zouden worden ingeschreven. De loterij zou niet trekken voor dat al de biljetten geplaatst waren, en den persoon die het winnend nommer trok, zou de vrouw en het half millioen francs te beurt vallen. Nu onlangs, een jaar nadat die zonderlinge loterij opengesteld en de gevorderde som bijeengebragt was, heeft de trekking, ten kantore van den notaris bij wien de inschrijvingen gedeponeerd waren, in tegenwoordigheid van twee zijner ambtgenooten, te Parijs plaats gehad, en is het gelukkig nommer een Tunezer generaal te beurt gevallen, die reeds meermalen door zijne vreemdsoortige en wat al te zeer Oostersche handelingen de openbare aandacht op zich had gevestigd, en zich nu volkomen bereid verklaart aan al de voorwaarden van het verdrag te voldoen, door de zindelijke vrouw die noch door zijnen tulband, noch door zijnen baard, noch door zijn geloof wordt afgeschrikt, benevens de 500,000 francs, tot zijn eigendom te maken. Het jeugdig echtpaar verlaat eerstdaags Frankrijk, om zich te Tunis neder te zetten.

— De minister van landbouw heeft aan de prefecten een schrijven gerigt, waarbij aandacht wordt gemaakt op het gebruik van de zoogenaamde wilde kastanjes voor stijfsel, opdat de tot nog toe tot dit doel gebezigde meel-stoffen voor de volksvoeding behouden zouden blijven.

EGYPTE.

De onderkoning *Said*-pacha heeft wederom een voor handel en landbouw belangrijken maatregel genomen. Acht gevende op de aanzienlijke producten der landen gelegen om de Roode zee, heeft Z. H. de eerste schreden reeds gedaan, tot oprigting eener maatschappij tot het exploiteren dier rijke landen, bijna in den handel nog onbekend. Het benoodigde kapitaal bedraagt *f* 1,000,000, waarvan reeds een groot gedeelte door de regering en de aanzienlijken des lands is bijeengebragt; het overige wordt door publieke inschrijvingen bij actiën verdeeld.

De onderkoning heeft bij den raad van administratie gevoegd 6 Europeanen van verschillende natien. Den Nederlandschen consul-generaal, den heer *Ruyssenaers*, is de eer te beurt gevallen tot lid van genoemden raad verkozen te worden. De statuten zijn opgesteld en wachten de sanctie van den Sultan. Tot president der maatschappij heeft Z. H. benoemd H.D. neef *Mustapha bey*.

Said-pacha heeft van den Koning van Griekenland het grootlint van de orde van den Zaligmaker ontvangen.

DUITSCHLAND.

BERLIJN, 3 Sept. Een Pruissisch dagblad, dat geacht wordt mededeelingen vanwege de bewindslieden te ontvangen, meldt het volgende: "De jongste berigten uit Koppenhage kondigen den kort ophanden zijnden afloop der onderhandelingen over den Sondtol aan. Nadat ook Engeland onlangs het beginsel der aflossing van den tol tegen schadevergoeding aangenomen had, houdt men zich thans nog bezig met de onderhandelingen over het bedrag en de wijze van betaling der schadevergoeding, welke een zoo gunstigen loop nemen, dat men hoopt binnenkort het doel te zullen bereiken."

Keizer *Alexander*, is den 30 Augustus jl. met zijn gezin in groote staat te Moskow binnen getogen. Na bij de hoofdkerken stil gebeden en aldaar de gewijde overblijfselen vereerd en op het grafgesteente zijner voorvaderen geknield te hebben, trok Z. Majesteit naar het paleis van het Kremlin en nam aldaar zijn intrek voor den tijd der feestelijkheden. Van het oogenblik af, dat de Keizer de poort der stad bereikte, werden al de klokken van Moskow geluid, maar zij werden (zegt een Engelsch berigt) overstemd door de juichkreten der volksmenigte.

— De jury te Fulda heeft voor eenige dagen een ouderloozen, verwaarloosden knaap van 10 jaren tot 12 jaren tuchthuis veroordeeld, omdat hij zijn 4jarig, ziekelijk zusje, dat door hem verpleegd en gedragen moest worden, verdronken had, alleen om zich bij het bedelen van dien last te ontslaan. De kleine misdadiger bekende zijne misdaad eerst na zijne veroordeeling, terwijl hij eerst een ander onschuldigen jongen hardnekkig als den dader opgegeven had.

Van den 1 Sept. De vijandelijkheden tusschen de Turken en Montenegrijnen zijn op nieuw hervat en dreigen van uitgebreiden aard te worden. Turkije trekt eene aanzienlijke strijdmagt in Albanië bijeen, en de vereenigde pogingen der Engelsche en Fransche consuls hebben nog geen ander gevolg gehad dan eene tijdelijke wapenschorsing. De toestand van Bosnië, hetwelk aan twee kanten door de Oostenrijksche landen is ingesloten, wordt zeer onrustbarend. De dagbladen van Belgrado hangen een droevig tafereel op van den toestand dezer provincie.

— Eenige dagen geleden werd op de een kwartier uurs van deze stad gelegene buitenplaats *Grüneberg*, van den baron *Anselm v. Rothschild*, eenen stouten diefstal gepleegd. Een sieraad van de echtgenoot des barons, ter waarde van 100,000 gulden, werd ontvreemd. De dader is nog onbekend.

— De Regeringen van het Tolverbond zijn overeengekomen, om de vrije invoer van granen en zekere soorten van peulvruchten, welke met den 1 October moest eindigen, nog tot den 1 Jan. te laten voortbestaan.

— De persoon, die zich dezer dagen bij de speelbank te Wiesbaden heeft doodgeschoten, was een voormalig Nederlandsch onder-officier, die reeds sedert vele jaren door het spel op buitenlandsche plaatsen was geruïneerd en te Wiesbaden zijn laatste geld had verspeeld.

— De oud Koning van Beijeren, *Lodewijk*, heeft den 25 Aug. zijn 70sten verjaardag gevierd. In de *Alg. Ztg.* bedankt Z. M. algemeen voor de vele bewijzen van liefde en genegenheid, die hij van alle zijden ontving, en die hij zegt, dat hij niet waardig was.

FEUILLETON.

Vervolg van No. 39.

DE BLOEDHONDEN VAN CUBA.

Hij pleegde dikwijls, onder zijne drinkbroeders, op deze daad te pogchen, als een blijk van zijne slimheid, om den "gouverneur," zoo als hij zijnen vader noemde, te verschalken. Het hielp hem echter niet veel, want een derzelven verkocht hij zelf aan eenen speculant uit Alabama, met hare twee mulatten-kinderen, en de anderen werden in beslag genomen en door den Sheriff bij executie verkocht.

Zoodanig was onze eerste luitenant, een man, die algemeen gevreesd werd onder de onderofficieren en matrozen. Ik heb hem eenmaal hooren pogchen, dat hij zich maar eens in zijn leven door iemand had laten verbluffen. Dat was een oud kwakerpredikant uit Vermont, *Hoag* genaamd. *Williams* en eenigen zijner bondgenooten waren in eene herberg te Richmond, en daar zij knap veel gedronken hadden, pochten zij op hunne liefdegevallen onder de dochters van Afrika. Onder andere dingen snoefde *Williams*, hoe hij "Yankee" over den "gouverneur" was geworden, in het geval van de twee slavinnen, en hoe hij vijf zijner eigene kinderen in slavernij had verkocht. De schemering was tot duisternis overgegaan, en zij hadden niet opgemerkt, dat er een reiziger de gelagkamer was binnengekomen, maar gingen met hun gesprek voort, van diens tegenwoordigheid onbewust. Plotseling stond er een oud man, in eene kleeding van schapengrijs voor hem, en met den vinger op hem wijzende, riep deze hem toe: "*Gij*, kind des duivels, uw vader zal nooit u verkoopen, zoo als gij uwe aardsche kinderen gedaan hebt. *Gij* zijt slechter dan uw vader." Hij beefde als een blad. Het uur—en de man—en de woorden—en dat onbeschrijfelijke toon van gezag, waarin zij werden uitgesproken, verlamden hem volkomen. In plaats van ze als eene beleediging op te nemen, bezweek hij er onder, en kromp in een, vernederd en beschaamd.

Na de dienst der Ver. Staten te zijn ingetreden, had hij verzonnen een weinig geld bijeen te krijgen, door in weerbarstige en onverbeterlijke slavenhandel te drijven. Gewoonlijk kocht hij eenen slaaf, als hij op een kruistogt ging, en door het eene of andere onverklaarbare ongeluk, keerden zij nooit terug. De een viel te middernacht over boord, onder eenen rukwind, in de baai van Biscaije—een ander verdronk, door het omslaan eener boot in de rivier Bunny, op eenen afrikaanschen kruistogt—een derde werd door eenen haai, door midden gebeten, toen hij in de rivier Ganges baadde. Ik vernam deze dingen van het volk op de voorplegt, dat er van houdt een verhaal te rekken en alles van de officieren vertelt, wat het weet, als het buiten dienst is.

Bij de tegenwoordige gelegenheid had hij, juist voor onze afreis, in het slavenhok van *Franklin en Armfield*, de groote slavenhandelaars der stad Washington, eenen slaaf gekocht. De "kerel," zoo als hij hem noemde, was een lichte mulat van ongeveer 25 jaren, een weinig ligt gebouwd, met een zeer verstandig uitzigt. Hij werd door den luitenant altijd *Frank* genoemd, wat zijn andere naam was, weet ik niet. Hij was zoo menigmaal gegeeseld, dat het vel zijns rugs volkomen vereelt was. Hij was niet minder dan vijfmaal weggeloopen, en eens zelfs tot Christiana in Pennsylvanie gekomen toen hij gevat werd. Ten gevolge zijner geneigdheid om weg te loopen, was zijn prijs dan ook zoo gedaald, dat *Williams* hem thans voor $385 gekocht had, eene som die ver beneden de wezenlijke waarde was, als de eigenaar vast op zijne diensten had kunnen rekenen.

Nog eenige woorden over den kapitein, en mijne karakters zijn geschetst. Kapitein H—— was een groot, deftig heer. Een afstammeling van geboorte en opvoeding, hing hij hardnekkig aan staats-regten en privilegiën, en niets verafschuwde hij zoo door en door als de noordelijke opruijers en dweepers. Stipt in de krijgstucht en door en door een zeeman, stapte hij over de kampanje en zag op zijne onderhoorige officieren en matrozen neder, met zulk een trotsch gevoel van opperheerschappij, als de Bramine op den geringen Pariah nederziet. In elke andere betrekking zouden zijn hooge toon en zijne overdrevene aanmatigingen onverdragelijk zijn geweest, maar in den kapitein van een oorlogschip zijn zij niet alleen toe te geven, maar in zekere mate aan te bevelen.

Van zijnen moed zou ik niets weten te zeggen, daar ik er nooit een bewijs van heb gezien. Hij had echter in zijne jeugd tweemaal een tweegevecht gehad—op den veiligen afstand van dertig passen—zonder eenigen doodelijken uitslag voor beide partijen. Van algemeene letterkunde wist hij even weinig als *Williams*, zoodat hij mij bij voorbeeld eens vraagde, "of drie hoeken altijd meer dan drie zijden hadden," als mede "of *Homerus* een grieksch of romeinsch dichter was?"

In den morgen van den 18 Oct., zeiden ons, de aan den zuidelijken gezigteinder opstijgende blaauwe bergen van Maragua, dat wij het eiland Cuba naderden, en regt op de haven van Havana aanhielden. Vóór den middag werden de bergen van Jaruco ten oosten, en het hooge tafelland, dat westelijk van Managua ligt, zigtbaar. Toen wij de kust naderden werd de Pan van Cabanas, of de Dolphin's berg zeer duidelijk, ongeveer vier graden westelijker, en toen het vier glaken sloeg, waren wij voor den ingang der haven en regt onder het geschut van Castel Moro.

De haven van Havana is misschien de veiligste, best verdedigde en geschikste der wereld. De ingang is slechts omstreeks 350 yards wijd, en 1800 yards lang, waarna hij zich gelijk een klaverblad, in drie binnenlandsche baaijen uitspreidt. Het Castel Moro en Punta verdedigen haren ingang, en binnen haren ruimen boezem kunnen een duizend schepen veilig ten anker liggen. Toen wij binnenliepen, deden wij dertien saluutschoten, dat door een gelijk getal van het Castel Moro beantwoord werd, en weldra wierpen wij het anker aan de Casa Blanca zijde der baai.

Den volgenden morgen, 19 Oct., werd des kapiteins bootje bemand en ik ging met hem aan wal, naar het huis van den amerikaanschen Consul, den heer *N. P. Trist*. Het luisterrijke zinnebeeld der amerikaansche onafhankelijkheid wapperde boven des consuls huis en ontrolde trotsch zijne plooijen in de ochtend zeekoelte. Onze kapitein bleef twee of drie uren met den heer *Trist* opgesloten. Aan het einde van het onderhoud werd ik met de twee adelborsten in het bootje naar boord gezonden, met eene verzegelde order aan den eersten luitenant, om de vijf kisten geld, die wij te Georgetown hadden scheep gekregen. Wij bragten dezelve ten huize van den heer *Trist*, en keerden met den kapitein aan boord van de *Levant* weder. Wij bleven in de baai van Havana tot den 27sten Oct., ten gevolge van eenen bestendigen noordewind, die regt in den mond der haven blies. Eindelijk, in den morgen van den 27sten, geraakten wij er uit en hielden op het westen aan. De matrozen en officieren waren verbaasd over onzen koers, want de gedachte was hun nog geen oogenblik uit het hoofd gegaan, dat wij naar Afrika gingen, om eene lading wilde dieren. Op den 29sten zagen wij Kaap St. Antonio voor den boeg aan bakboordszijde, en op den 31sten waren wij den kaap omgezeild en hielden oostwaarts aan. Wij voeren op den 2 Nov. het eiland Pinos voorbij, de geliefkoosde schuilplaats van alle West Indische zeeroovers, en nu den koers noordoost nemende, wierpen wij op den 5 Nov. het anker in baai Jagua.

Tot hiertoe was door den kapitein en de hoogere officieren, de diepste stilzwijgendheid bewaard aangaande de bestemming en het doel des togts, maar de sluijer werd nu opgeheven en het geheim opgehelderd. Het volk en de onderofficieren werden middenscheeps verzameld en de kapitein sprak hen van de kampanje aldus aan: "Mannen," zeide hij, "gij zijt nu aan de bestemming uwer reis. De Vereenigde Staten, den Seminolé Indiaanschen oorlog haastelijk ten einde wenschende te brengen, hebben om eene lading bloedhonden gezonden, om de Indianen in de moerassen en everglades op te sporen. Zoodra wij ze aan boord hebben, keeren wij naar de Vereenigde Staten terug. Driemaal hoera voor ons land!" In een oogenblik was elk hoofd ontbloot, en met gerekte halzen en zwaaijende zuidwesters riep het volk driemaal hoera ter eere van Oom Sam.

Ik moet hier aanmerken, dat het gebruik van het volk, bij twijfelachtige gelegenheden, uit te noodigen om hoera te roepen, in de amerikaansche marine eenig gewigt verkrijgt. Toen de heer *Mc Kenzie*, kapitein van de sloep *Somers*, den jongen *Spencer* voor eene denkbeeldige muiterij liet ophangen, werd het volk, toen de ongelukkige misdadiger van het eind van de ra werd geworpen, op zijn bevel gelast driemaal hoera voor de Ver. Staten te roepen. De hoera's bij de tegenwoordige gelegenheid steunden op hetzelfde grondbeginsel—zij moesten eene soort van *vox populi, vox Dei* kreet ('s volks stem, Gods stem kreet) zijn, gelijk die merkwaardige kreten der oudheid, "kruist hem, kruist hem," en ook "groot is de Diana der Ephesiers."

Het was niet voor den volgenden morgen, dat wij het schip verlieten. De kotter en de lange boot werden beide uitgerust om naar wal te gaan. De kapitein droeg zelf zorg voor de lange boot, en *Williams* voor den kotter. Ik ging met den kapitein. Wij namen een aantal kleine kettingen mede en de lederen muilbanden, welke wij te Georgetown hadden aan boord gekregen. Het was een schoone morgen; de heldere zon scheen op de toppen der Cordilleras, en de golven schitterden als diamanten, als zij tegen den rotsigen oever braken. Wij hielden regt op de oostzijde der baai aan, en tusschen de rotsen landende, gingen wij naar eene kleine herberg, of *hacienda*, gelijk de Spanjaarden het noemen. Hier vonden wij den heer *Trist*, de Consul van Havana, die twee dagen op ons gewacht had. De *hacienda*, in welke wij het te zamen kwamen, was een armoedig huisje. Op eenigen afstand van hetzelve stond een gebouw, van ongeveer twintig voet in het vierkant, gebouwd als een slaven barak, en gedekt met palmbladeren. Uit het binnenste van dit gebouw kwam een gehuil voort, gelijk dat van een aantal [illegible] honden, als zij den oogst op de maan [illegible]. Wij bemerkten weldra dat dit van de bloedhonden kwam, die door Consul *Trist* waren gemeld. Nadat wij allen in de *hacienda* met een stevig glas aguardiente versterkt hadden, bragten wij de muilbanden en de kleine kettingen aan wal, om onze levende have voor het inschepen gereed te maken. Er waren er vijf en dertig, die met lederen riemen aan den binnenmuren van het gebouw waren vastgemaakt; en ik moet naar de strikte waarheid getuigen, dat ik zoo lang als ik leef nooit zulk eene verzameling van bloedige, kwaadaardige dieren gezien heb. Zij waren juist versch gemuilband geworden, en zoo als zij daar stonden zich de lippen aflikkende, vonden zij een vreeselijk schouwspel. Toen ik er aan dacht, dat mijn geliefd vaderland zulke kampvechters gebruikte, om zijne veldslagen te strijden, schoten mij onwillekeurig de woorden van den Mantuaanschen bard (*Virgilius*) te binnen: [illegible]

"Non tali auxilio nec defensoribus istis [illegible]
Tempus eget."
(Niet zulke hulp noch die verdedigers vereischt de tijd.)

De Cubaansche bloedhond is een afstammeling van die bloedhonden, die door de Franschen in 1805 op het eiland St. Domingo werden gebruikt, waarbij de jagers afgerigt, om op de hunnen meesters ontloopende en naar de bergen vliedende slaven jagt te maken. [illegible]

De Nieuwsbode.

SHEBOYGAN, WIS.

J. QUINTUS, REDACTEUR.

$2,00 per jaar, in vooruitbetaling.

DINGSDAG, DEN 7 OCTOBER 1856.

FREMONT

DAYTON

PRESIDENTSCHAPS CANDIDAAT.

JOHN C. FREMONT,

VOOR VICE PRESIDENT,

WILLIAM L. DAYTON,

VOOR ELECTORS,

State at Large { EDWARD D. HOLTON. JAS. H. KNOWLTON.
Iste District — GREGOR MENZEL.
IIde do. — WALTER D. McINDOE.
IIIde do. — BILLE WILLIAMS.

VOOR CONGRES,

Iste District—JOHN F. POTTER.
IIde do. —CADWALL. G. WASHBURNE.
IIIde do. —CHARLES BILLINGHURST.

Het Liberale hart klopt voor VRIJHEID.

Het is verblijdend te zien, hoe zelfs de liberale dagbladen van Europa hunne goedkeuring schenken aan de nominatie van den wereld beroemden Vrijheids-vriend JOHN CHARLES FREMONT, voor het Presidentschap der Vereenigde Staten. Ook zij begrijpen dat het alleen de vraag betreft of de Slavernij uitgebreid of paal en perk gesteld zal worden en zien in hem den bevrijder van het juk, hetwelk de slavernij voortplanters den Noordelijke Staten willen opleggen.

- Zoo lezen wij in de *Groninger Courant* van den 3 September j. l.

Drie kandidaten worden vooral op den voorgrond gesteld, de heeren *Buchanan*, laatstelijk gezant der Unie te Londen, kolonel *Fremont* en de heer *Fillmore*. De aanhangers van den heer *Fillmore*, den kandidaat der dusgenaamde Know-Nothings of Amerikaansche partij (welke de instandhouding der Unie verlangt, maar bescherming van de nationaliteit tegen de zich daar vestigende vreemdelingen beoogt) hebben in den laatsten tijd veel verloren. De strijd om het presidentschap zal dus voornamelijk tusschen de heeren *Fremont* en *Buchanan* gevoerd worden. De eerste is de kandidaat der republikeinen, die mede het behoud der Unie op den voorgrond stellen en zich voorts ten doelwit hebben gesteld de uitbreiding der slavernij tegen te gaan en daarom de opheffing willen der wet welke de burgers der vrije staten dringt, om voor de slavenhouders van andere staten als slavenvangers werkzaam te zijn. Dat aan de slavenhouders en alle andere voorstanders der slavernij deze bedoelingen der *Fremont*partij een doorn in het oog moet zijn, is te begrijpen; daarom wenden zij ook alle middelen aan om de kandidatuur van den heer *Buchanan*, eigenlijk den kandidaat der democratische partij, door te drijven. Daartoe dreigen zij, zich niet aan de meerderheid te zullen onderwerpen, in geval *Fremont* gekozen wordt, maar met alle Zuidelijke Staten der Unie zich van de Noordelijke te zullen af scheiden. Zelfs in den Senaat te Washington worden openlijk deze bedreigingen gedaan. Zoo verklaarde onlangs een democratisch lid uit 't zuiden, de heer *Toombs*, "dat de verkiezing van eenen tegenstander der slavernij, zooals de heer *Fremont*, het einde van de Unie moest en zoude zijn." Men hoopt hierdoor velen, die den vrede liefhebben, te zullen bewegen om op den heer *Buchanan* hunne stem uit te brengen. Door de voorstanders van den heer *Fremont* wordt evenwel hiertegen opgemerkt, dat het eene ijdele vreesaanjaging is; dat in de zestien zuidelijke staten het getal der slavenhouders tot dat der vrije blanke bevolking staat als 1 tot 18 (351,499 slavenhouders en 6,223,018 die ze niet bezitten) en dat dus deze laatsten nog niet zoo gemakkelijk zich door de minderheid zullen laten overhalen tot eenen oorlog tegen het noorden, waarin zonder twijfel het zuiden het onderspit zou delven; enz.

Men ziet uit het bovenstaande dat de slavernij-kwestie hier eigenlijk alle andere beheerscht, en *het doet daarom ons Nederlanders goed, dat onze vroegere landgenooten aan gindsche zijde van den Oceaan genoegzaam allen zich scharen onder de vlag der vrijheid, en* FREMONT *als den vriend der vrijheid tot hunnen kandidaat verkiezen.* Zoo lezen wij in den *Sheboygan Nieuwsbode*, die als het orgaan der Hollanders mag beschouwd worden:

"..... Stijgt er niet eene stem in uw binnenste op, die u vermaant om voor uwe vervolgde broeders dat offer te brengen, hetwelk de Almagtige voor de Vrijheid heeft weggelegd? Ik lees op uw gelaat het antwoord van uw hart; wij willen geene slaven meer; wij willen geen nieuw grondgebied blootstellen, om door hen bebouwd te worden, wier lot het is van hunne geboorte af, om onder het zweepkoord te zwoegen. Wij willen niet door slavendrijvers van de stembussen worden gezweept; [illegible] Wij willen, doordrongen door het gevoel van regtvaardigheid en menschelijkheid, eenen juichkreet aanheffen voor Vrijheid en *Fremont*."

En in de Londensche *Times*.

"De kamp om het presidentschap kan thans, meer dan ooit vroeger, een strijd tusschen het noorden en het zuiden der Unie genoemd worden. Indien de heer *Fremont* verkozen wordt, zal het alleen door de stemmen van het noorden zijn en in spijt der zuidelijke staten. Tot nog toe was de president meestal een man, die noordelijke en zuidelijke stemmen op zich vereenigen kon, die door het zuiden niet als een verklaard vijand aangemerkt werd, en die het noorden niet van zich verwreemd had door al te grooten ijver voor de zaak der slavernij; de slavernij-kwestie toch is het voornaamste punt, waarover bij de presidentskeuze eigentlijk strijd gevoerd wordt. Tot hiertoe is het telkens mogelijk geweest een vergelijk dienaangaande te treffen; nu schijnt eene dadelijke beslissing van het geschil schier onvermijdelijk. Maar ook nu heeft de tegenstand tegen de slavernij, althans bij de gematigde aanhangers van den heer *Fremont*, vooreerst geen ander doel dan te beletten, dat de slavernij zich uitbreide en in Kansas gevestigd worde. Waar de slavernij eenmaal wettelijk gevestigd is, wil de groote meerderheid der republikeinsche partij de slavenhouders ongemoeid laten; hierom ontwaar ik van den heer FREMONT *niet* zoo komen tot eene verbreking der Unie, waarmede ook thans weder, gelijk zoo dikwerf, door kampvechters van het zuiden gedroigd wordt."

Waarom zijn wij voor Fremont?

Omdat wij tegen de Know Nothings zijn.—Ja, dat staat er. Die het niet lezen kan moet het spellen, of zich door een ander voor laten lezen, maar staan doet het er—*wij zijn voor Fremont, omdat wij tegen de Know Nothings zijn.* Dat klinkt geheel anders, niet waar, lieve landgenooten, dan dat de Republikeinen met de Know Nothings heulen, zoo als de Democraten u trachten wijs te maken. Och! Die een ander voor blakepoot scheldt drage zorg dat hij zelf niet mank ga. Het komt meer en meer aan den dag, hoe aardig de Buchanieten en Fillmorieten met elkander onder het hoedje spelen. Doch dit alles daar gelaten.

Wie zijn de Know Nothings? Wel, de vijanden der landverhuizing, zult gij zeggen. Maar wie zijn de vijanden der landverhuizing?—De slavenhouders van het Zuiden zijn de natuurlijke vijanden der landverhuizers. Het is niet anders, lezers, slavernij en landverhuizing staan, even gelijk de wolf en de hond, als natuurlijke vijandinnen tegen elkander over. Waar de slavernij voet wint, kwijnt de vrije arbeid, en waar de vrije arbeid zich heeft gevestigd, moet dezelve steeds tegen het indringen der slavernij waakzaam zijn. Het is een waar woord, hetwelk *Greely* zeide, "*de landverhuizing is de wieg der vrijheid.*" Hij meende hiermede der slavernijafschaffing. Dit weten de slavenhouders ook zeer goed, en het eerste wat zij doen zullen, als het hun gelukt Buchanan te kiezen, zal zijn eene verandering in onze naturalisatie wetten te maken, waardoor vereischt zal worden, dat men hier een en twintig jaren zal moeten gewoond hebben, om burger te zijn, en mogelijk zullen zij dan wel de territoiren voor vreemdelingen sluiten. Iedereen, die nog een tiende gedeelte eener grein gezond menschen verstand bezit, zal de waarheid van het aangevoerde terstond inzien, en zeer goed begrijpen, welke de eigenlijke vijanden zijn, tegen welke hij als buitenlander op zijne hoede moet wezen.

Als Buchanan tot President wordt verkozen, dan duldt het geenen twijfel, of Kansas zal een slavenstaat worden; en als het Zuiden Kansas tot eenen slavenstaat heeft gemaakt, zal het weldra andere veroveringen behalen. Maar het heeft toch zoo veel lands niet noodig, om zijne geliefkoosde aartsvaderlijke instelling, om zijnen handel in redelijk vee uit te breiden, zal men hier onwillekeurig zeggen. Ziet hier het antwoord daarop. Robert Wickliffe, afgevaardigde van Kentucky in de Cincinnatische Conventie, die James Buchanan tot candidaat voor het Presidentschap benoemde, zeide het volgende, toen hij in zijn huis was teruggekeerd:

"Daar door de te voorziene uitbreiding der slavernij over de territoiren, een aanmerkelijk gevraag naar slaven zal ontstaan, en wij dan geene negers genoeg zullen hebben, ben ik er voor, *de verrloekte Duitschers* (hier zijn de Hollanders onder begrepen) *en Ieren tot slaven te maken.*" Dit hoorde Cassius M. Clay hem zeggen, en nog niemand heeft gewaagd, hetzelve tegen te spreken. En gelijk wij in een vroeger nommer mededeelden, ook elders is men er reeds op bedacht, de arme buitenlanders met hunne kinderen op te nemen, te voeden, te kleeden, te onderhouden, met het vrome doel om hen tot lijfeigenen, tot een bijzonder eigendom te maken.

Denkt niet, landgenooten, dat het hier slechts om het lot der arme negers te doen is, maar ook om uwe eigene belangen, en om die van uwe arme bloedverwanten en vrienden in Nederland, die gij gaarne hier zoudt zien. Ziet, de slavenhouders beoogen niet alleen de uitbreiding der slavernij, maar de opperheerschappij in de Unie: zij willen het Noorden overvleugelen. Als Kansas een slavenstaat wordt, dat zendt het ook zijne senatoren en vertegenwoordigers naar het Congres, en deze vergrooten natuurlijk aldaar de magt der slavenhouders. Zoo zij daar dan al niet regtstreeks voor de uitbreiding der slavernij kunnen werken, dan zullen zij toch sterk genoeg zijn, om de aanvallen van het Noorden te schande te maken. Heeft het Zuiden Kansas veroverd, dan kan het zich tegen de opneming van vrije staten in de Unie verzetten, en de ten uitvoerlegging van het Verdrag van Texas (verdeeling van Texas in vier slavenstaten) doorzetten. Dan zal het ook meester zijn, om naturalisatie wetten te vervaardigen naar zijnen wil, en de landverhuizing te belemmeren, te wijzigen en aan zijne oogmerken dienstbaar te maken.

Is het dus nu nog de tijd om te zeggen, het Verdrag van Missouri was niet constitutioneel, en daarom was deszelfs herroeping regt en billijk? Die een paard verkoopt en later ziet, dat hij het te goedkoop heeft gegeven, zal die naar den kooper gaan en zeggen: ik moet mijn paard terug hebben? Zoo is het met de herroeping van het Verdrag van Missouri, en in goed plat hollandsch kan men dezelve met regt "kwade jongens werk" noemen.

Of is het nu nog de tijd, om zich, door de vrees voor eene scheuring der Unie, tot een laf hartig toegeven aan de eischen van het Zuiden te laten bewegen? Nederland bestond ook eens uit een Zuiden en een Noorden, en nadat men aan Zuid Nederland alles had toegegeven, wat men kon, zoodat de billijke verontwaardiging van het Noorden werd opgewekt, scheurde het zich eindelijk toch af. Zoo zullen de zuidelijke staten ook afvallen, dreigen zij, als zij hunnen zin niet krijgen: wij vragen u echter in gemoede, moet men daarom, en mogelijk even nutteloos als in Nederland, al maar toegeven en toegeven, moet men daarom God en zijn geweten ten offer brengen? Toegeven is slechts tot eene vreesselijkere ontknooping uitstellen; want het lang vertrapte Noorden zal toch eenmaal opstaan, en dan zullen stroomen burgerbloed de slavernij uit de Unie wegwasschen, hetgeen nu nog was voor te komen.

Maar de noordelijke Know Nothings dan? Spreekt gij van dat her- en derwaarts geslingerde hoopje, dat, in zich zelven verdeeld, niet weet welke zijde het kiezen zal? Een gedeelte, dat tegen de slavernij is, heeft zijne andere grondbeginselen verloochend, en stemt voor Fremont; een tweede gedeelte in Fremont den beschermer van de regten der landverhuizers ziende, heeft aarzelend zijne antislavernij beginselen ter zijde gelegd, en stemt voor Buchanan, omdat deze het werktuig is van hunne natuurlijke bondgenooten de slavenhouders; en het derde gedeelte, aan de orde getrouw, gaat, hoewel hopeloos, voor Fillmore. De Know Nothings zijn dus niet te vreezen; maar de slavenhouders zijn uit den aard der zaak, onder welke partij banier zij ook staan, de ware Know Nothings, de geborene, de erfelijke, de natuurlijke vijanden der landverhuizers, en, wat nog erger is, trotsche aristocraten. Zij noemen zich *Amerikanen*, en de burgers der noordelijke staten *Yankees.* Zij zien met verachting op dezelven neder, beschouwen hen als boeren, vlegels, botterikken. Het is gemakkelijker voor eenen burger in Engeland, om de dochter eens adelijken tot vrouw te krijgen, dan in de zuidelijke staten voor eenen niet slavenhouder, om de hand der dochter eens slavenhouders te verwerven. Wat er dus voor eenen buitenlander te verwachten is, als de slavenhouders eenmaal baas worden, laat zich ligt begrijpen. Welnu dan, landgenooten! zullen wij ons nu door de drogredenen der Buchanieten laten misleiden, langs regtsgeleerde kronkelwegen van het regte pad af laten brengen, door hun geschreeuw laten verbijsteren, en door fraai klinken de woorden in slaap laten wiegen, tot wij onder den knuppel der slavenhouders, der Know Nothings ontwaken, en te laat wijs worden? Zullen wij er toe mede werken, dat de tijd nog eens komen zal, waarin wij aan onze betrekkingen in Nederland zullen schrijven, "blijft maar weg, want het is hier nog slechter dan in het vaderland!" Het staat aan u, om thans eene keuze te doen: wij voor ons zijn voor Fremont, omdat wij tegen de slavernij uitbreiding, omdat wij tegen de Know Nothings zijn.

EEN BEWIJS VOOR UNIE ONTBINDING.—Wij vernemen, dat een Zuidelijk heer van onderscheiding, die nu in deze stad woont, een paar dagen geleden, bij den bankier *John Thompson* kwam, om eenige Virginische Staats obligatien te verkoopen. In den loop des gespreks uitte de verkooper der obligatien eenige bedreigingen van Unieontbinding. "Ho!" zeide de bankier; "als gij de Unie gaat ontbinden, wil ik uwe obligatien niet hebben voor 20 cents den dollar; maar als gij aan de Unie getrouw blijft, zullen dezelve à pari verkocht worden.— *New York Mirror*, 25 September.

AANMERKINGEN.

Wel, wel! Men zou toch zeggen—kan de redacteur van de *Hollander* zijne kolommen anders niet vol krijgen? Eerst heeft de man eenen nadruk geleverd van artikels uit de *Nieuwsbode* van voor vier jaren, en nu in zijn nommer van 24 Sept. komt hij met ouden kost uit de Pella Gazette aan, ja, met artikels, welke de redacteur van dit laatste blad, zoo hij ze nog niet geschreven had, zeker thans niet meer schrijven zou.

Na alvorens de niet zeer slimme streek te begaan, van over de bespottelijke beschuldiging uit te weiden, dat Fremont roomsch is, waarmede hij zijne roomschgezinde broeders Democraten zeker niet zeer broederlijke gezindheid inboezemt, komt hij met de Pella Gazette aanslepen, ja, aanslepen, want anders dan met de haren er bijslepen kan het niet genoemd worden, daar zijn artikel ten opschrift heeft: *van welk kerkgenootschap is Fremont?* Doch dit zij wat het wil, het is ons niet onaangenaam, daar het ons eene geschikte gelegenheid geeft, om eenige aanmerkingen te maken, die wij vroeger verzuimd hebben.

"In het Noorden begint Fremont te zakken."

Deze ongelukkig gekozene uitdrukking nemen wij voor een goed voorteeken aan. Fremont en Buchanan worden tegen elkander gewogen—Fremont begint te zakken:— hoera voor Fremont!

"Alleen kan hij niet staan, en zijne vrouw JESSIE moet hem te hulp komen. Het geroep wordt reeds gehoord "Geef hun Jessie," in plaats van "Geef hun Fremont.""

Wij vinden het een weinig kinderachtig van den redacteur der *Pella Gazette*, dat hij onze landgenooten voor onnoozel genoeg houdt, om hun wijs te kunnen maken, dat die uitroep "geef hun Jessie" iets anders dan amerikaansche galanterie is, en de zwakheid van Fremonts zaak zou aanduiden. Als een vreemdeling dat artikel eens onder den neus kreeg en het lezen kon, wat moest hij dan toch wel van een volk denken, dat in allen ernst meent, dat Fremont niet alleen kan staan, maar door zijne vrouw geholpen moet worden, omdat men "geef hun Jessie" roept?

Doch nu komt eigenlijk het voornaamste:

"Er komen zeer leelijke dingen in betrekking tot Fremont te voorschijn, die men reeds vergeten had en geneigd was met den mantel der liefde te dekken. Nu hij echter vraagt om President gemaakt te worden, begint men de oude papieren op te schommelen enz.

Dit is juist het punt, waarop wij komen wilden. Wij kennen dat met den mantel der liefde dekken van de Pella Gazette wel, en het is niet noodig ook. Dat opschommelen van oude papieren heeft juist ten gevolge gehad, dat er een oud papier uit Engeland is gekomen, dat een luisterrijk bewijs oplevert tegen vele der lasteringen, welke zoo ruimschoots aangaande Fremont zijn uitgestrooid, en zoo werd ook hier de raad der boozen te niet gedaan.

Onze lezers zullen zich nog wel herinneren, dat, tegen het einde van de laatste Congres zitting Senator BIGLER, de handlanger en loopjongen van Buchanan, gelijk de *N. Y. Abendzeitung* hem noemt,—zonder twijfel door den laatsten hiertoe aangezet—eene poging deed, om in den Senaat Fremonts vroegere werkzaamheden als beambte, op het schandelijkste in verdenking te brengen. Welnu, ook deze pijl is teruggekaatst op den schutter, die haar uit eene, zoo als hij meende, veilige hinderlaag had afgeschoten.

In 1852 werd kol. Fremont te Londen gearresteerd, voor schulden, die hij, in zijne hoedanigheid van Gouverneur van Californie, in de dienst der Vereenigde Staten gemaakt had. Hij had wissels getrokken, ten bedrage van negentien duizend vijf honderd dollars, op den Secretaris van Staat, welke in de handen kwamen van personen te Londen, en daar zij geprotesteerd waren wegens non-acceptatie, zochten de houders derzelven Fremont in persoon daarvoor schuldpligtig te houden. Daar nu de getuigenis van James Buchanan, op wien als Secretaris van Staat de wissels getrokken waren, tot het doen eener uitspraak noodzakelijk werd geacht, was deze de eerste getuige, die voor de door de Court of Exchequer in de Ver. Staten aangestelde commissie, om in deze zaak getuigen te hooren, verhoord werd.

"Te dezer tijd," zegt de *N. Y. Tribune*, "was Buchanan buiten betrekking, en leefde in afzondering te Wheatland, zijnen tijd doorbrengende op eene wijze, die bijzonder aan zijne hooge jaren voegde, in overweging van zijne verledene zonden, en in plegtige bepeinzingen over zijne verantwoordelijkheid aan een Hooger Geregtshof. Hij had geene bezigheden en zijn geheele tijd werd besteed aan berouw en zelfonderzoek." In die gemoedsstemming dus, met den eed van God op zijne lippen, geene beweegredenen hebbende om iets anders dan de reine, eenvoudige, naakte waarheid te zeggen, getuigde James Buchanan woordelijk het volgende:

"Overste Fremont bevond zich, in het begin der vijandelijkheden tusschen de Ver. Staten en de Republiek Mexico, in Californie; hij rigtte daar op en commandeerde een bataillon van Californische vrijwilligers, bestaande uit ongeveer vier honderd man; zijne diensten waren van zeer veel waarde; *hij had een uitstekend aandeel in de overwinning van Californie, en heeft, mijns inziens, betere aanspraak op den naam van "Californie's veroveraar", dan iemand anders.*"

En wat betreft de lage lasteringen, door Senator Bigler uitgestrooid, aangaande fourage en andere behoeften, door Kol. Fremont aan zijne troepen in Californie verstrekt, zie hier wat Buchanan, vier jaren geleden, op zijnen eed hiervan getuigde:

"*Ik weet, dat deze leverantien voor de onder het bevel van den beklaagden staande troepen noodzakelijk waren, en dat het Congres geene gelden had beschikbaar gesteld, om voor deze behoeften te betalen.* Het Congres kon niet vooruit zien, dat kol. Fremont een Californisch bataillon door zijne persoonlijke bemoeijingen en zonder voorloopige instructien zou oprigten."

En op eene andere plaats zegt hij:

"Ik weet niet en geloof niet, dat de aangeklaagde zelf in persoon, of voor zijn eigen bijzonder gebruik of voordeel, ooit iets voor de gezegde wissels ontvangen heeft, en ik geloof ook niet dat er eenig voordeel, hoegenaamd ook, aan het trekken van die wissels verbonden was, dan om zich voor de troepen onder zijn bevel in Californie mondbehoeften enz. aan te schaffen."

Zoo groot was echter zijn vertrouwen in Fremont, dat hij op eigen hand die wissels zou betaald hebben, als hij geld in kas had gehad. Dit zijn zijne eigene woorden:

"Ik zou deze wissels geaccepteerd en betaald hebben, uit mijne algemeene kennis van den loop der zaken in Californie, als het Congres eenige gelden had toegewezen, en ter mijner beschikking gesteld, die tot derzelver betaling hadden kunnen worden aangewend, ofschoon het beter zou geweest zijn, die wissels op den Secretaris van Oorlog te trekken."

Het is aldus dat hij, die thans de hoofdbron en goedkeurder der tegen Fremont uitgebraakte lasteringen is, door zijne eigene woorden wordt beschaamd gemaakt, en dat hij zelf in den put valt, dien hij door Bigler voor Fremont had laten graven.

Dit zijn de wapenen, welke de Democraten tegen de Republikeinsche partij gebruiken, van den grooten staatsman Buchanan af, tot den *kleinen om het brood der eere met zijne talenten woekerenden Doesburg* toe: mogen allen met eene gelijke uitkomst bekroond worden!

Gaan wij nu tot een ander overgenomen artikel in de Hollander van 24 Sept. over. Hetzelve bevat eene aanranding van onzen persoon, zoodat men met regt kan vragen, wat doet dit hier? O het is eenvoudig dit: de man *is zoo bezield met den geest der Christelijke broederliefde*, om de woorden van den farmer uit de Pella Gazette te bezigen, dat hij steeds gretig alles opneemt, waarin men onzen persoon in een bespottelijk of verachtelijk daglicht tracht te plaatsen.

Wat nu de beschuldiging betreft, *dat wij nooit eenen enkelen grond voor onzen tegenwoordigen stand hebben aangevoerd*, welke in het nommer van 11 Sept. in andere bewoordingen herhaald wordt,—de *Pella Gazette* en de *Hollander* mogen van ons denken en zeggen wat zij willen, maar daar zijn wij dan toch niet onnoozel genoeg voor, om met onze lezers op het veld der politiek te gaan rondzwerven, en alzoo van ons edel, schoon doel af te dwalen. Elk die wil mag de hedendaagsche staatkunde der Ver. Staten trachten te verklaren, en zich daarbij in allerlei spitsvindigheden en knoopendraaijerijen afsloven, wij voor ons houden ons eenvoudig aan het hoogste regt, en wel dat, hetwelk boven het regt van alle menschelijke instellingen gaat. Wij weten, dat eene constitutie, of laat ons liever het hollandsche woord grondwet gebruiken, wij weten, dat eene grondwet, die niet op de reine, Christelijke leer gegrond is, slechts onder heidenen van bestendig verbindende kracht kan zijn, en dat eene republiek, waarin zulk eene verfoeijelijke instelling, als de slavernij, met al hare gruwelen, bestaat, zij moge zich thans in den glans van geluk verheugen, even zoo wel onder den goddelijken vloek ligt, als die trotsche rijken der oudheid, wier grootheid door den adem Gods is te niet gedaan. Wij gelooven, dat de tijd tot eene gewigtige verandering, tot eene allerwenschelijkste verbetering daar is, en stellen al onze hoop, niettegenstaande het geschreeuw onzer tegenpartijders van grondwettig of niet grondwettig, op God en op Fremont.

'T IS AL TE VERGEEFS, DOMINIE!

Een onzer vrienden in het westelijke deel dezes Staats schrijft ons het volgende nopens de pogingen van den *weleer* Eerwaarden heer, die den kansel met het politieke sprookgestoelte heeft verwisseld:

"Wat de heer SCHOLTE schrijft over U. over de zaak der vrijheid, ja over alles, heeft niet den minsten invloed op mij, om de eenvoudige reden, dat de heer Scholte in Nederland *tegen* Levensverzekeringen en Brandwaarborgmaatschappijen schreef (lees de *Reformatie* door hem uitgegeven) en nu is hij agent voor dergelijke instellingen."

En uit Grand Haven, Mich., wordt ons de volgende vraag gedaan:

O Tijden! O Zeden!

Heeft Ds. H. P. SCHOLTE den preekstoel verlaten?
Om over Democraten te gaan praten?
In plaats van zielen voor Jezus te winnen,
Den tijd aan Slavernij te verspillen?
Uit Genesis I vs. 28 kunnen wij niet verstaan,
Dat den blanken boven zwarten moet worden regt gedaan;
Of is 't dat hij voor eenige zilverlingen
Hun eenige stemmen wil bringen?

F. H. GROOTERS.

EENE STEM UIT PENNSYLVANIA.

PITTSBURGH, 24 Sept. 1856.

Met genoegen verneem ik uit de *Nieuwsbode*, dat velen en wel de meesten onzer landgenooten, het groote bedrog hebben ingezien, dat onder den naam van Democraat bedreven wordt. Ook verneem ik tot mijn leedwezen, dat eenige onzer landgenooten, zoo met blindheid zijn geslagen, dat zij stad en land afreizen, om de ongeregtigheid voor te staan, en met leugen en bedrog wat krom is zoeken regt te maken, en zoo de menschen tot ongeregtigheid te vervoeren. Geliefde landgenooten! Vertrouwt niet op die menschen, die gij voor zoo verstandig houdt, maar bedenkt dat *Salomo*, bij al zijne wijsheid, toch eenen afgodstempel hielp bouwen. Zijt gij democratisch gezind, dat is zeer wel, ik ook. Maar als gij meent, dat de Buchanan-partij democratisch is, dan vergist gij u zeer. Zij draagt bloot den naam, maar is het tegendeel. Hier te Pittsburg worden sedert 5 of 6 weken, bijna elken avond vergaderingen gehouden. De republikeinsche sprekers komen nog met hun platform voor den dag, dat voor vrijheid is en om Kansas vrij te maken en de slavernij niet verder uit te breiden; maar de Buchanieten durven van hun platform niet spreken; hunne redenen bestaan meestal in op Fremont te schelden en tot verheerlijking van de brave gestorvene mannen der oude democratische partij te spreken.

De Know Nothings schelden ook op Fremont en zeggen, onze kans staat ditmaal slecht: maar als gij niet voor Fillmore stemt, stemt dan voor Buchanan. De Know Nothing partij heeft hier weinig te beduiden; maar den 10 Sept. hadden wij het genoegen, den grooten democratischen optogt van deze county te zien optrekken. Zij bestond uit 1800 a 2000 personen. Deze werden hier ook loffelijk ingehaald; bijna alle kroeghouders en whiskey verkoopers hadden groene kransen en eiken takken uit de vensters steken, en ook eenige vlaggen. De countryboeren hadden hunne wagens ook schoon met groene takken versierd. Zij riepen ook lustig hoera, toen zij onder eenen doek door reden, die, uit de bovenramen, dwars over de straat was gespannen; doch toen zij zagen, dat er op stond, "hebt gij het nieuws van Maine reeds gehoord," zwegen zij stil. Hunne vergadering in massa zou 4000 man sterk zijn geweest.

Den 17 Sept. hadden wij het genoegen den republikeinschen optogt in massa uit deze county te zien optrekken. Honderden van vlaggen waren uit de vensters, dwars over de straten, van het eene huis tot het andere vastgemaakt; andere stonden boven op de huizen aan de schoorsteenen vastgebonden. Sommigen waren 20 voet lang. Ook waren er vele beschilderde strooken linnen dwars over de straten gespannen. De menschen waren ontelbaar. Drie uren had het geduurd, eer zij voorbij waren. Op eene brug heeft men er, terwijl zij voorbij gingen, 55,000 geteld, en de gansche vergadering wordt op 75 a 80 duizend personen geschat. De optogt was zeer schoon. Ruim twee honderd slagters, in het wit gekleed, zaten te paard; allerhande soort van handwerk zag men op rijtuigen langs de straten uitoefenen; sommige rijtuigen waren zoo groot, dat zij door van 8 tot 12 en 16 paarden werden getrokken. De nagelsmijders maakten nagels en smeten die onder het volk; de boekdrukkers stonden met eene pers op eenen wagen en drukten Fremont liedjes en wierpen dezelve langs de straat. Als ik alles wilde beschrijven, zou het wel eene geheele courant bevatten. Dit alles doet echter niets, maar den 4 Nov. dan is het de tijd voor elken burger; dan kunt gij onze Republiek helpen omverstooten of helpen in stand houden.

J. G. VAN RIJN.

PLATTEVILLE, Wis. 24 Sept. 1856.

— — — Ja, de Democraten zijn goed voor ons, als wij hen beambten maken, maar als wij niet met hen instemmen, dan wenscht men ons toe (ten minste mij hier) dat wij levenslang slaaf mogten zijn, en een ander wenscht mij toe, dat ik tot stof mogt gemalen worden, indien ik voor Fremont stem. Dit kan ik bewijzen, ofschoon ik wel geloof, dat zij hierin te ver gaan, en er ook zelve wel berouw van hebben zullen: maar zij weten hier niet meer, wat te doen, want hunne zaak staat heel slecht. Ik ben hier op alle vergaderingen geweest: het hoogste getal der democratische bedroeg 40, en dat der republikeinsche 300 en het laagste 150. Nu, mijnheer, hoewel ik u niet van aanzien ken, verblijd ik mij toch, dat gij als Hollander niet medewerkt, om het vrije Amerika tot een land te maken, gelijk velen in Europa, en erger dan Holland. Houd vol, mijn vriend, en laat u niet ontmoedigen, door den *Hollander*, dien ik in persoon ken, als een eenvoudig man, zonder oordeel, om den te kiezen weg voor ons Hollanders te beoordeelen; ook niet door den geleerden *Scholte*, die mijne verwondering ten top doet stijgen, als ik denk aan Holland, waar hij, in weerwil van boete en gevangenis, het evangelie predikte, en nu in een voor de godsdienst vrij land zijnen preekstoel verlaat, om advocaat te zijn, om eene courant uit te geven, en om rond te gaan en te spreken voor eene slavernij uitbreidende partij.

C. VAN DER BIE.

☞ Wij verzoeken den lezer op te merken, dat onze Correspondenten openlijk met hunne namen voor den dag komen, en zich hun geschrijf niet schamen, gelijk de "Korrespondent" van Grand Rapids, of de "Farmer" van Pella.

Conventie in Massa te Milwaukie.

De Fremont meeting te Milwaukie van verleden Donderdag was allerluisterrijkst. Er waren van 12,000 tot 15,000 vrijheidsmannen tegenwoordig. De afgevaardigden van Wauwatosa alleen kwamen op 150 wagens en telden 700 personen. Er werden verscheidene redevoeringen gedaan, onder andere door CASSIUS M. CLAY, van Kentucky, en JOHN ALLISON, van Pennsylvanie.

---

zij eene kruising zijn van den echten engelschen bloedhond en een ras van duitsche honden gekruisd met den russischen steppenwolf. Zij zijn groot, woest en scherp van reuk. De manier om hen af te rigten was als volgt: De honden, na gespeend te zijn, werden gevoed met bloed en ingewanden. Zoodra zij volwassen waren, werd er een beeld, van mandewerk gemaakt, eenen neger voorstellende, voor hen geplaatst. Dit beeld met bloed gevuld zijnde, dat men er van tijd tot tijd liet uitloopen, trok weldra de aandacht der honden als eene bron van voedsel. Terwijl de honden nu langzamerhand werden uitgehongerd, werd dit beeld al digter en digter bij hen geplaatst, als zij nu volkomen razend waren van den honger, werd het beeld aan hunne woede overgegeven, en het aan stuk gescheurd hebbende, hadden zij aldus een overvloedig maal. Terwijl zij dit verslonden, streelden en liefkoosden hen de oppassers, en drongen zich zoo niet alleen in hunne gunst, maar leerden hun ook, den neger als hunne natuurlijke prooi beschouwen. Na hen op die wijze eenigen tijd te hebben afgerigt, werden zij er uit genomen en op het levend voorwerp geoefend, tot dat zij de vereischte scherpheid van reuk verkregen hadden. Men zegt, dat zij eenen neger niet alleen vier mijlen ver, door bosschen en moerassen, konden nasporen, maar zelfs het afrikaansche bloed in blanke personen roken, als het door het menschelijk oog niet te ontdekken was. Te Kaap Hayti werden vele negerinnen en negerkinderen door deze woeste dieren, die hunne oppassers ontloopen waren, verscheurd. Zij braken des nachts in hunne hutten, en scheurden de kinderen uit de armen hunner moeders, verslindende dezelve voor hare oogen.

Van St. Domingo werd dit ras naar Cuba overgebragt en velen zijn de donkere schrikverhalen van deze woeste dieren. Men zegt dat de eigenaars hen somtijds met levende slagtoffers voeden. De versch ingevoerde negers, *Bosals* genaamd, zijn onderhevig aan eene afgrijsselijke en walgelijke ziekte, in Cuba *Leprosie* (melaatschheid) genaamd, maar in de Britsche West Indiën veel beter bekend onder den naam van *Yaws*, hetwelk men denkt een gelijkluidend afrikaansch woord te zijn voor den technischen naam framboesia, die er door de geneeskundigen aan gegeven is, om de gelijkenis, welke de uitwassen hebben met de framboos. Het voorkomen dier ziekte is afgrijsselijk, en na eenen zekeren tijd van duur ongeneeslijk. Daar zij ook besmettelijk is, zijn de slavenhandelaars zeer zorgvuldig om al degenen, die er mede besmet zijn, op eenigen afstand van de andere slaven te verwijderen. Gebeurt het, dat er maar een zulk een lijder op een goed is, dan is hij tot de ijsselijkste eenzaamheid verwezen, en heeft niet eens het genot van geneeskundige hulp, daar noch artsen noch chirurgijns genegen zijn, zich aan het gevaar eener besmetting bloot te stellen, die, als men er eenmaal door getroffen is, behalve al de andere kwalen, die zij na zich sleept, uiterst verderfelijk zou zijn voor hunne beroepsverrigtingen.

Te Havana is een bijzonder gasthuis voor die ongeneeselijken, genaamd de Real Casa Hospital de San Lazaro, waar beiden Creool en Bozal negers in elken graad van deze walgelijke kwaal kunnen gezien worden. Daar het eene slavenhandel kwaal is, regtstreeks van de kust van Guinea ingevoerd, zijn de Creolen er niet zoo aan onderhevig als de Bozals. Als de laatsten er in het midden van de overvaart door worden aangevallen, worden zij gewoonlijk over boord gegooid; en velen zijn de bedriegerijen, die aldus aan de aandeelhebbers gepleegd worden. Op de landgoederen bestaat over het algemeen eene goede verstandhouding tusschen de *Maijorals* [of opzigters] en die *honden dresseerders*, die de slavenjagt als een beroep uitoefenen. Als een melaatsche slaaf plotseling verdwijnt, wordt er geen onderzoek naar gedaan; wezenlijk "het verlies wordt als eene stellige winst beschouwd, daar deze slaaf niet alleen geheel zonder waarde is op zich zelven, maar eene gevaarlijke bron van besmetting voor de andere slaven. In deze moorden wordt de hand van menschen zelden gebruikt: eene open deur—een ongeketende bloedhond—een donkere nacht—en de daad is volbragt. Het hulpelooze slagtoffer is in de tegenwoordigheid van dien God gezonden, wiens bliksems flikkerend boven de hoofden hangen der gevloekte moordenaars.

Deze moorden, hoe ijsselijk zij ook mogen schijnen, zijn nog niets bij die langgerekte folteringen, welke de arme ellendelingen lijden, als zij gebruikt worden tot levende lokazen voor die bloeddorstige dieren. Een man kan den dood met vastberadenheid en dapperheid te gemoet gaan, als dezelve op eens komt, maar als deszelfs nadering met een gerekt oponthoud gepaard gaat, dan inderdaad wordt de dood in al zijne bitterheid gevoeld. De uren schijnen onder het voortrollen in bloed te waden, en het hart, dat zijne gansche kracht heeft verzameld voor dat laatste treurspel, verliest dezelve bij de langzame nadering van den dood. Het is even als of men het onthoofdend zwaard, bij stroobreedten te gelijk uit de schede zag trekken. Een kort verhaal, dat ik las in de *Los Rugidos de un Leon Africano*," een blad, dat in Havana wordt uitgegeven, zal mijnen lezers de zaak beter voorstellen, dan al mijne beschrijvingen.

"Verleden Donderdag, werd *Jose Antiona* voor den Alcade ordinario *Don Senor Gomez* gedagvaard, om op de beschuldiging te woord te staan, dat hij levende negers aan zijne bloedhonden voert. De beschuldiging werd ingebragt door *Don Senor Zoegu*, die verklaarde, dat verleden Zaturdag avond, terwijl hij *Jose Antiona's* inrigting voorbij ging, zijne aandacht werd getrokken door het schreeuwen van iemand in nood, en naar binnen gaande, vond hij vier half dood gehongerde bloedhonden, aan den muur vastgemaakt, en voor dezelve aan eenen paal geketend een neger, wiens kreten zijne aandacht hadden gewekt. De neger, die een Bozal scheen te zijn, en van *Leprosie* scheen te sterven, zeide dat hij daar drie dagen lang voor de honden was gehouden, die in dien tijd niets te eten hadden gehad, en dat hij al digter en digter bij hen was geplaatst en zijn meester voornemens was hem dien nacht aan hen over te geven. De neger gilde van vrees en de honden huilden van honger en razernij. De ongelukkige had vervolgens gezegd, dat een kameraad van hem, de vorige week, door de honden verslonden was. In antwoord op deze zware beschuldiging, verklaarde *Jose Antiona*, dat de neger in kwestie koppig was en weigerde te eten en hij hem slechts voor de honden had geplaatst om hem vrees aan te jagen. Daar er geen voldoend bewijs voor de waarheid der zaak kon gevonden worden, werd *Jose Antiona* met eene berisping van den Alcade ontslagen."

Zoodanig was nu de aard der dieren, welke de heer *Trist* voor de dienst der Vereenigde Staten had bezorgd, en zoodanig waren de afgrijsselijke beesten, over welke de met sterren bezaaide banier hare plooijen ontrolde. Ik was toen ter tijd jong en wist alles nog niet, wat ik u thans beschreven heb, maar het was desniettemin met een gevoel van afkeer van mijne zijde en van al de matrozen en officieren, dat wij aan het werk gingen om hen aan boord te brengen.

Het was middag eer wij al de bloedhonden hadden ingescheept—wij moesten er twee bootsladingen van maken, nemende in de eerste 17 en in de tweede 18 stuks mede. Er werden krammen in de zijden van de gevangenkamer geslagen, waaraan zij met kleine kettingen en lederen halsbanden werden vastgelegd. Eene ton ossenbloed en eene hoeveelheid versch vleesch werd aan boord genomen, als zeeproviand voor onze nieuwe lading. De muilbanden werden gebruikt bij het overbrengen en hen weder afgenomen, zoodra zij aan boord waren in veiligheid gebragt. Behalve de honden hadden wij twee dresseerders of oppassers om voor hen op den togt te zorgen en hen te voeden. Als ooit *moord* op menschelijke trekken geschreven stond, dan was dit zeker het geval met het gezigt van deze "honden dresseerders." *Antonio Ruiz* en *Jose Martinez* waren beiden Spanjaarden van geboorte en Cubanen van opvoeding. Er lag eene onveranderlijke woestheid in hunne trekken, die op het eerste gezigt vrees en afkeer inboezemde. Zij glimlachten nimmer of gaven zich nooit aan eenige soort van scherts over, ofschoon zij beiden tamelijk goed engelsch spraken. Ik ontdekte spoedig dat zij door den heer *Trist* waren gehuurd, elk voor de verbazende som van twee honderd dollars in de maand, als agenten der Ver. Staten, om de honden te voeden en op te passen, of om, zoo als de matrozen hen noemden, "commissaris generaal van de honden brigade" te zijn.

Men moet echter aan het volk het regt laten wedervaren van te zeggen, dat, van het eene einde van het schip tot het andere, deze Spanjaarden met walging en afkeer werden beschouwd. Met uitzondering van *Williams*, den eersten luitenant, vermeed iedereen aan boord hen zoo veel mogelijk. Er werden voor hen een paar hangmatten in de gevangenkamer opgehangen, "daar het duizendmaal jammer zou zijn," zoo als *Tom Bazan* zeide, "generaals van hunne troepen te scheiden." *Williams* pleegde hen daar menigmaal te bezoeken, en inderdaad, er scheen eene groote overeenkomst van neigingen tusschen hem en de Spanjaarden te bestaan.

Het was niet voor den 7den, dat wij Baai Jaqua uitkwamen. Op den morgen van den 9den waren wij nabij het Pinas eiland. Deze verzamelplaats van zeeroovers heeft hare aanwending tot vrijbuiters oogmerken zonder twijfel te danken, aan de talrijke natuurlijke grotten waarvan het eiland overvloeit. Het engelsche gouvernement houdt gewoonlijk een schip rondom dit eiland kruisende, om op zeeroovers en slavenschepen te passen. Bij deze gelegenheid was het Harer Majesteits schip de *Wanderer*, kapitein *Baskby*, die zijnen eersten luitenant aan boord zond, om kapitein H. het compliment van hem te doen en hem naar een slavenschip te vragen, de *Donna Barbara*, hetwelk gezegd werd onder amerikaansche vlag te varen. Ofschoon verstoord over het oponthoud, ontving kapt. H—— hem echter met de uiterste beleefdheid. Als om onze schande te verraden, vingen de vervloekte bloedhonden, juist toen de luitenant aan boord kwam, een meer dan helsch gehuil aan, dat door het gansche schip weêrgalmde. De engelsche luitenant bemerkte het, en zeide tot kapt. H——: "Ik zie dat gij van de jagt houdt: zijn die honden voor uw eigen gebruik of een geschenk voor eenen vriend?"

"Beide," zeide kapt. H——. "Twee zijn er voor mij zelven, en twee behooren aan eenen vriend."

"Is het mogelijk, dat er maar vier zijn? Wel, zij maken zoo veel leven als mijns broeders, Lord B——'s gansche hoop als zij in hun volle van hun schreeuwen zijn. Ik ben zoo wat zelf een kenner van honden en zou ze wel eens willen zien."

Het is onmogelijk de ontsteltenis af te malen, met welke dit voorstel door kapt. H—— ontvangen werd; beleefdheid en de regelen van goede opvoeding noopten hem om terstond aan het verzoek te voldoen; aan de andere zijde, als hij den luitenant de honden liet zien, zou deze op eens de waarheid bespeuren —in plaats van vier bijna veertig honden ontdekken en wel van eene geheel andere soort, dan hij had voorgewend. Gelijk vele andere draaijers, die eene regtstreeksche verklaring trachten te vermijden, mompelde kapt. H—— iets van "de gevangenkamer niet in eenen geschikten staat zijn om fatsoenlijke lieden in te ontvangen."

"Maak geene verontschuldigingen, beste heer," zeide de engelsche luitenant met voorbedachte beleefdheid, "als uwe gevangenkamer in wanorde is, dan zal het het eerste ding zijn, dat ik ooit aan boord van een amerikaansch oorlogschip buiten orde heb gevonden. Ik zal alles door de vingers zien." Wat kon kapitein H—— doen? Zijn gezigt werd beurtelings bleek en rood. Eindelijk scheen hem iets in te vallen. "Ga," zeide hij tot mij, "en zeg tot *Antonio*, dat hij de honden in de kajuit brengt, en hier, hofmeester, breng ons eene andere flesch Hollandschen."

(*Wordt vervolgd.*)

Er werd een vaandel geschonken aan de 2de en 6de ward Clubs van Milwaukee door Miss ANNE VAN DYKE, en aan de duitsche Fremont Club door Mrs. REISS.

Des avonds, na de vergaderingen, had er een optogt met 2000 fakkels plaats.

Voornamelijk de redevoering van den heer CASSIUS M. CLAY verdient eene bijzondere vermelding. De Milw. *Free Democrat* zegt daarvan het volgende:

"Wij werden door zijne rede aangenaam teleurgesteld. Wij verwachtten eene goede, gezonde, gevoelige taal, maar wij waren niet voorbereid op eene rede vol beknopte, geregelde, logische redenering, op zulke krachtige bewijsredenen, en zulk eene veel omvattendheid van zienswijze, als hij ten toon spreidde. Hij ontleedde het Cincinnatische platform, en toonde aan, dat het voor slavernij uitbreiding was. Slavernij, van welken aard ook—ofschoon regt of onregt—is niet democratisch—ten minste, noch voor de zes millioen arme blanken in het Zuiden, noch voor de drie en een half millioen slaven. Hij beschreef den staat der zaken in Kentucky, en in Zuid Carolina. Het volk van Zuid Carolina stemt niet voor President: honderd en vijftig oligarchisten (voorstanders van eene regering van aanzienlijken) stemmen daar. Het wetgevend ligchaam kiest daar de Presidents kiezers, en niemand kan lid van dat ligchaam zijn, die geene zeven negers bezit, of hunne waarde aan land. Hij beschreef een geschil met eenen Buchanan regtsgeleerde in Campbell Co., Ky., en hoe hij aantoonde, dat niemand, die geen slavenhouder was, ooit een ambt van eer of voordeel in die county bekleed had.

Hij toonde aan, dat het regt van petitie—een oud engelsch regt, dat het Britsche Gouvernement niet durft loochenen—in het Zuiden vernietigd was. In Kansas, was dit regt te niet gedaan door de bajonetten van Kol. Sumners troepen, op bevel van Frank Pierce. En deze Administratie is verantwoordelijk voor de verwoesting van het regt van petitie—het regt om vreedzaam te vergaderen en om de herstelling van grieven te vragen.

Hij nam het dollar bewijs en toonde aan, dat vrije arbeid veel beter was dan slavenarbeid—dat slavenarbeid niet noodzakelijk was voor de hoogste stoffelijke ontwikkeling en welvaart van het land. Slavernij bragt den grond des staats onder alleenhandel (monopolie). Slavenhouders, met hunne opgehoopte kapitalen, koopen het land tegen hooge prijzen op, liever dan buren te hebben, die geene slavenhouders zijn. In mijne eigene county, zegt de heer *Clay*, zijn heden 1500 stemmers minder dan dertig jaren geleden! Hetzelfde is het geval met andere counties. De slavernij drijft den niet slavenhouder uit. Hij sprak lang over de gevolgen der slavernij voor den geest, en maakte eene vergelijking tusschen den toestand der slaven en der arme blanken van het Zuiden. Er is geene zekerheid voor het leven van de zes millioen werklieden in het Zuiden—hij gaf voorbeelden op van moord zonder straf, en verzekerde, dat er geen voorbeeld was, dat er iemand van de aristocraten was opgehangen, voor het ombrengen van eenen armen blanke. Hij wees hierbij op het vermoorden van Keating, den Ier, door Herbert, het Buchanan Democratisch lid van het Congres, en de verdediging van dezen moord door een Democratisch Congres, en de ergerlijke uitspraak van den districts regter, om hem van de straf te bevrijden.

Hij sprak twee uren lang en werd luid toegejuicht.

☞ Eenige Buchanan–dagbladen in Michigan maken nog veel lawaai, dat een republikeinsch heer te Holland, Mich., getracht zoude hebben, den heer Doesburg van den *Hollander* tot de Republikeinsche partij over te halen, welk aanzoek de brave man, na er *met zijne vrouw over gesproken te hebben*, standvastig van de hand wees. Alles wat wij daarop te zeggen hebben is, dat het sop de kool niet waard is—de republikeinsche partij heeft daarbij niets verloren—laat de heer Doesburg gerust blijven waar hij is, hij zou toch zelf niet weten dat hij tot de democraten behoort, als anderen het hem niet gezegd hadden.

BINNENLANDSCHE BERIGTEN.

SHEBOYGAN, 6 Oct. De Buchanan Conventie, welke den 30 Sept. te Oshkosh vergaderde, heeft onzen voormaligen stadgenoot, den heer HARRISON C. HOBART, tot candidaat voor het Congres benoemd. Het schijnt dat onze democratische vrienden vergeten zijn, hoe zij voor zes jaren met den heer H. zijn uitgevallen, toen hij tegen JAMES D. DOTY voor het Congres liep, en zijne populariteit is sedert dien tijd, althans in Sheboygan County, waar hij het best bekend is, niet toegenomen. Hoe het in Calumet County, waar de heer H. thans woont, met hem staat, weten wij niet, doch wij houden het er voor, dat hij onmogelijk boven onzen beproefden en getrouw bevonden vertegenwoordiger, den heer CHARLES BILLINGHURST, kan verkozen worden.

— Het schip GLANCE, welks passagiers-lijst wij in ons blad van 23 Sept. mededeelden, is den 26 Sept. behouden te New York aangekomen.

— In den nacht van Zaturdag op Zondag j.l. barstte een zwaar onweder over deze stad los. Het onweder is in eenen boom geslagen staande bij de schuur van onzen landgenoot *A. J. Sanders*, doch heeft gelukkiglijk geene wijdere schade veroorzaakt.

— Voor zoo veel wij vernomen kunnen zijn bij het verbranden der *Niagara* vijf en zeventig menschen verongelukt en zeven en zestig gered.

GRAND RAPIDS, 17 Sept. Er heerschte hier gisteren avond eene groote opschudding in *Church & Judd's* markthuis, veroorzaakt door het ten toon stellen eens gedooden beers. Dezelve werd door den heer *S. L. Balwin* in deze stad gezien, die zijne buks greep, hem opzocht en hem eene blaauwe boon in zijn hoofd zond, waardoor de zaak werd geschikt. Hij woog 324 pond, en werd dezen morgen onder de blooddorstige vrijmannen dezer stad verdeeld.

NEW YORK, 25 Sept. De *Courier des Etats Unis*, de fransche tegenhanger van de N. Y. *Staatszeitung*, komt na rijp onderzoek tot het besluit, dat de democratische partij geen uitzigt op de verkiezing van Buchanan heeft en verklaart daarom zich met het plan te vereenigen, betwelk, zoo als het zegt, nu in vollen ernst beraamd wordt: dat namelijk *Buchanan ter gunste van Fillmore zou terugtreden, en dat de Democraten alle voor dezen zouden stemmen.* Slechts op deze wijze zou de overwinning van Fremont zijn voor te komen.—*Abdstg.*

Zullen de hollandsche democratische bladen ook niet met dit plan voor den dag komen?

— Verleden week, was er een aantal kapitalisten alhier vergaderd, om over de maatregelen te beraadslagen, waardoor Pennsylvanie in de aanstaande staatskiezing voor de Democratische partij zou kunnen gered worden. Een dezer Nabobs verklaarde dat er terstond hiertoe pogingen moesten worden aangewend, en wel op eene groote schaal; want als het Buchanan ticket bij de staatskiezing in Pennsylvanie het onderspit delft, dan zou dit een slag zijn voor de democratische partij, van welken zij bezwaarlijk bekomen zou. De Republikeinen der andere staten zouden nog meer worden aangemoedigd en dan was er aan eene verkiezing van Buchanan niet te denken. Daarom moest er geld bijeen gebragt worden en wel zeer veel.

Zoo als men berigt, moet er voor tusschen de 30 en 80 duizend dollars zijn ingeschreven, om door geld te dwingen, wat men op den regten weg niet verkrijgen kan. Het moet in allen gevalle treurig met eene partij zijn gesteld, tegen welke de geboortestaat haars candidaats zich zelfs verzet, maar eene treurigere figuur maken nog degenen, die door hunne stemmen eene zoo diep gezonkene partij ondersteunen en daardoor ook nog tot hunne eigene vernedering bijdragen.—*N. Y. Tribune.*

LATERE BERIGTEN VAN EUROPA.

NEDERLAND.

ROTTERDAM, 7 Sept. Op den 1sten dezer vertrok van Hellevoetsluis het Amerikaansch fregatschip *Ocean Home*, kapt. *Merryman*, met landverhuizers, van deze plaats naar New York bestemd. Blijkens eene telegrafische depeche is dit schip gisteren op de hoogte van Kaap Lezard overzeild. (Waarvan wij in No. 38 reeds melding maakten.)

Het schip was bemand met 17 koppen, had buitendien nog 88 passagiers en alzoo te zamen 105 personen aan boord. Vrijdag morgen (2 u. 20 m. na middernacht) toen het schip met alle dienstdoende zeilen op de hoogte van Kaap Lezard het Kanaal uitstevende, werd het overzeild door het schip *Cherubine*, van New-York naar Londen bestemd; de fokkemast van de *Ocean Home* ging onmiddellijk over boord en in ongeveer twintig minuten was het schip in de diepte verdwenen. Zeven man der equipage redden zich door op de *Cherubine* over te springen. Het meerendeel der passagiers was in diepen slaap gedompeld, toen deze ramp voorviel en mogt het dus slechts aan tien hunner, met vier man der equipage gelukken in eene boot te komen en zoo in zinkenden staat de *Cherubine* te bereiken.

Kapitein *Merryman*, die onder de geredden behoort, heeft ernstige kneuzingen bekomen. Onder de geredden komen verder voor *A. Walsen, G. Fensinck, H. J. Tetslaa* en *G. J. Verhorst.* In het geheel zijn bij deze ramp vermoedelijk omgekomen 84 personen, zijnde 6 van de bemanning en 78 van de passagiers.

(Onze Correspondent te Rotterdam berigt ons nopens deze ramp nog het volgende:)

Wij hebben weder een hoogst treurig ongeluk te vermelden. Op den 1sten September is van deze stad gevaren, bestemd naar New York, het Amerikaansch fregatschip *Ocean Home*, kapt. Merryman, met 88 landverhuizers en 17 man equipage en alzoo met 105 menschen aan boord. Dat schip is in den nacht tusschen 4 en 5 dezer ten 2 ure 20 minuten, terwijl de passagiers in diepen slaap gedompeld lagen, op de hoogte van kaap Lezard overzeild door het Eng. schip *Cherubine.* De fokkemast viel dadelijk overboord en het schip was zoodanig getroffen, dat het binnen 20 minuten in de diepte was weggezonken. In dien tijd konden de passagiers niet naar boven komen, omdat er een zwaar voorwerp op het logiesluik was gevallen, dat men in de verwarring van het oogenblik niet had weggenomen; toen de kapitein dit nog wilde doen, raakte hij in het touwwerk verward en zonk met het schip; gelukkig raakte hij in tijds los en beklom eene kajuitsdeur, waarop hij zich zoo lang boven water hield tot hij van de *Cherubine* gered werd. Zeven man der equipage redden zich met op de *Cherubine* over te springen, een 10tal passagiers met een paar man der bemanning werden in zinkenden staat in eene boot gered. De tweede stuurman met twee man, die zich in eene boot wilden redden, vonden hun dood in de golven en 63 personen, waaronder 5 der bemanning, zouken met het schip in de diepte en vonden op deze rampzalige wijze den dood. Veel droefheid is door dit droevig voorval in ons land ontstaan. De landverhuizers waren meest allen Nederlanders uit Hoogeveen, Meppel en een 40tal uit Staphorst. Hunne namen hebben wij niet te weten kunnen komen. Zoo als het doorgaans bij ongelukken gaat, worden die geheim gehouden. De namen der geredde passagiers zijn *W. Mackay, D. Anderson, G. Wynfell, K. Aemalak, A. Killay, M. Dabent, A. Walsen, G. Fensink, H. J. Tetslaa* en *G. J. Verhorst.* Daar ook deze namen slechts door de Engelsche telegraaf tot ons overgekomen zijn, kan voor de spelling niet ingestaan worden. Deze passagiers zijn den 13den te Rotterdam teruggekeerd.

UTRECHT, 7 Sept. Toen, nu 3 jaren geleden, bij gelegenheid van het verblijf van den Koning in deze stad, honderden van Utrechts burgers uit alle standen en van verschillende geloofsbelijdenis zich in plegtigen optogt naar den Koning begaven, om hem als blijk van hulde en verknochtheid een album aan te bieden, deed Z. M. de belofte, dat hij aan deze stad eene schilderij ten geschenke zoude geven, de aanbieding van het album voorstellende en te vervaardigen door den heer *Pieneman.* Dat eervol aandenken is thans gereed en in eene Vrijdag ll. gehoudene zitting van den gemeenteraad door den burgemeester met eene korte aanspraak ter bezigtiging gesteld. Het is eene bijzonder groote schilderij en, wat de juiste opvatting en zuivere en duidelijke uitvoering betreft, ten volle den beroemden *Pieneman* waardig.

— Als eene groote zeldzaamheid mag wel geboekt worden het gouden bruiloftsfeest, ll. Zaturdag alhier gevierd, van twee burgerlieden, die geen van beiden nog den leeftijd van 66 jaren hebben bereikt, en alzoo beneden hun 16de jaar zijn gehuwd. De man, sedert meer dan 35 jaren bij een huis- en rijtuigschilder hier ter stede werkzaam, heeft, niettegenstaande hij in militairen dienst en vooral bij de bataille van Waterloo veel heeft geleden, nog geen enkel grijs haar.

— Alhier is eene verordening afgekondigd, waarbij verboden is, zich in kennelijk beschonken toestand op den openbaren weg te vertoonen, op straffe van eene geldboete van 3 tot 10 gulden, of gevangenis van *een* dag; en eene andere, waarbij verboden is aan lieden die kennelijk beschonken zijn, om een rijtuig, met *een* of meer paarden bespannen, te besturen, op straffe van eene geldboete van 3 tot 9 gulden of gevangenis van *een tot twee* dagen.

HAARLEM, 5 Sept. Betreffende den in deze nabijheid dood gevonden dragonder die men meende dat vermoord was, schrijft de *N. Rott. Ct.* nog de volgende bijzonderheden:

"De beide dragonders, de verslagene en de gearresteerde, waren, naar men verneemt, zeer goede kameraden. Beiden schijnen op den bewusten namiddag en avond zich overmatig aan sterken drank te zijn te buiten gegaan. Althans een voorbij rijdend koetsier heeft naar alle waarschijnlijkheid hen nabij de plaats, waar later het lijk gevonden is, twee dragonders in hoogst beschonken toestand gezien, bezig om elkander voort te helpen.

De gestorvene schijnt nedergevallen te zijn, met het hoofd op of tegen eenig hard voorwerp, een paal of steen, en bekwam daardoor eene wonde: men houdt de wonde althans voor geen sabelhouw.

Zijn kameraad verdubbelde daarop zijne pogingen om hem van den grond te helpen en tot staan te brengen; hij schijnt zich daartoe bediend te hebben van de vangsnoeren, aan den rok des anderen. De vangsnoeren loopen twee of driedubbel om den kraag van den rok, en deze nu schijnen losgerukt en om den hals des gevallenen geslagen te zijn, waardoor, toen de andere bleef voorttrekken, de worging zal ontstaan zijn.

Genoeg, tegen elf uur kwam de gearresteerde in de stad, voorzien van den chakot en de handschoenen des dooden, en zeide aan de barrière iets, dat men niet verstond of begreep, maar later blijkt betrekking gehad te hebben op een kameraad, die daar ginds lag, en dien men halen zou, naardien hij hem niet mede had kunnen krijgen. Later, toen hij door een korporaal werd ontdekt en medegenomen, wilde hij eerst nog den kameraad halen, dien hij ginds had achtergelaten.

Uit alles schijnt te blijken, dat volstrekt geen boos opzet van aanranding of berooving heeft plaats gehad, althans van dit laatste heb ik niets vernomen. Wel dat de man bij het vernemen van zijne misdaad wanhopig werd, en zich volstrekt niets wist te herinneren, dan zijne vruchtelooze pogingen om zijn' medgezel naar de kazerne te brengen."

CALENDER VOOR OCTOBER, 1856.

D. der maand	Dagen der Week.	Zons- Opg. U. M.	Zons- Ond. U. M.	Maangestalten.
1	Woensdag	5 57	5 42	
2	Donderdag	5 58	5 40	
3	Vrijdag	5 59	5 39	
4	Zaturdag	6 1	5 37	
5	ZONDAG	6 2	5 36	
6	Maandag	6 3	5 34	
7	Dingsdag	6 4	5 32	EERSTE KWARTIER, den 7, 's morgens 0 ure, 54 minuten.
8	Woensdag	6 5	5 31	
9	Donderdag	6 6	5 29	
10	Vrijdag	6 8	5 27	
11	Zaturdag	6 9	5 26	
12	ZONDAG	6 10	5 24	
13	Maandag	6 11	5 22	VOLLE MAAN, den 13, 's avonds 6 ure, 15 minuten.
14	Dingsdag	6 12	5 21	
15	Woensdag	6 13	5 19	
16	Donderdag	6 14	5 17	
17	Vrijdag	6 15	5 15	
18	Zaturdag	6 17	5 14	
19	ZONDAG	6 18	5 12	
20	Maandag	6 19	5 11	LAATSTE KWART., den 20, 's avonds 1 ure, 23 minuten.
21	Dingsdag	6 20	5 9	
22	Woensdag	6 21	5 8	
23	Donderdag	6 22	5 6	
24	Vrijdag	6 23	5 5	
25	Zaturdag	6 25	5 3	
26	ZONDAG	6 26	5 2	
27	Maandag	6 27	5 0	
28	Dingsdag	6 28	4 59	NIEUWE MAAN, den 28, 's avonds 5 ure, 11 minuten.
29	Woensdag	6 29	4 57	
30	Donderdag	6 30	4 55	
31	Vrijdag	6 32	4 54	

MARKTPRIJZEN.

SHEBOYGAN, Wis. den 6den September 1856.

MEEL, Tarwe, ℔ zak.	$2.50 @ 3,00
MEEL, Rogge, " "	2,66 @ 2,75
MEEL, Boekweit, per 100 lbs.	3.00 @ —
Blanke Winter Tarwe, ℔ bushel,	0.90 @ 0.95
Roode winter Tarwe " "	0.85 @ 0,90
Club Tarwe, ℔ bushel,	75 @ 0,85
Zomer Tarwe, " "	75 @ 80
Rogge, " "	60 @ 62
Gerst, " "	1,10 @ 1,25
Haver, " "	0.35 @ 0,38
Ind. Koren, " "	50 @ —
Witte Boonen, " "	— @ —
Erwten, " "	— @ —
Aardappelen, " " (nieuwe)	50 @
Vleesch, ℔ 100 lbs.	— @ —
Spek, " " "	— @ —
Boter, ℔ lb.	18 @ 20 c
Reuzel, " "	— @ — c
Kaas " "	— @ — c
Eijeren, ℔ dozijn	14 @ 15 c
Droogo Appels, ℔ bushel	1,75 @ 2,00
Groene Appels, ℔ barrel	— @ —
Spek (mess) ℔ barrel	— @ —
Zout, ℔ barrel	2,25 @ 0,00
Wit Visch, ℔ barrel,	— —
Whiskey, per gallon	0,34 —
Timmerhout, per M.	— @ —
Shingles, ℔ M.	— @ —
Hooi, ℔ ton	7,00 @ 8,00
Hout, per cord,	— @ —

Advertentien.

VARIA.

DE LEUGENBOL.—Henry Ward Beecher zeide onlangs in de *Independent*, zeer waar en zeer welsprekend:

„Deze veldtogt zal er een zijn van buitengewone en overvloedige onwaarheid. Het zal leugens regenen en hagelen. Zij zullen komen als muggen en sprinkhanen, als kikvorschen en veepest. Laat echter niemand bezorgd zijn. Kol. Fremont zal van nu af tot November in eenen storm van vuur en puimsteen wandelen, en niets zal voorkomen dat hij verbrandt, dan Hij, die Sadrach, Mezach en Abednego bewaarde. God zal hem bewaren.

Het is eene zaak om elkander geluk te wenschen, dat wij ten laatste eenen man voor het Presidentschap zien voorgesteld, van naauwgezet eergevoel, van mannelijk gedrag, van onverdorven zeden, van heldenmoed, jeugdig en ondernemend, beproefd in gevaar, van een uitmuntend oordeel, van groote scherpzinnigheid in zaken van het dagelijksche leven, opmerkingswaardig om zijne geschiktheid tot bevelen, en om zijne kracht in zelfbeheersching, en boven alles een onversleten, onverhuurd staatkundige. Hij is een eerlijk man, en geen buigzame hoveling.

Tegen zoo iemand kunnen geene politieke beschuldigingen worden ingebragt, geene uitvlugtzoekingen, geen buigzaam, draaiend, onmannelijk, oneerlijk gedrag. Hij heeft geene onverzoenlijke veeten, geene partij verbindtenissen, geene politieke vijandschappen. Hij is een rein, versch, bekwaam, eerlijk, heldhaftig man. Laat ons beproeven hoe het er uit zal zien als zulk een man President der Vereenigde Staten is.

„Laat daarom Christenen voor hem bidden; laat alle menschen werken; laat leugens broeden en zwermen en gonzen en sterven gelijk de moskieten in eene moeras; maar laat elk getrouw man regt vooruit gaan, sprekende, bladen verspreidende, redenerende en overtuigende, en laat dan November de dag des oordeels zijn voor de trouwelooze, verdrag verbrekende, slavernij uitbreidende partij.

O WEE BUCHANAN!—De Berks County Express, die te Reading, Penns., verschijnt, schrijft over de uitzigten van Buchanan:

„De vrienden van den heer Buchanan hebben zich van de gansche hopeloosheid hunner zaak overtuigd en in het algemeen van de onmogelijkheid, om de verkiezing huns candidaats te verzekeren. Vertwijfeling is over hen gekomen en zij kwamen wijsselijk tot het besluit, dat het het beste voor den heer Buchanan zou zijn, zich geheel uit den strijd te trekken. Verleden Vrijdag werd te Euphrata Springs eene raadsvergadering gehouden, die door een tamelijk getal zijner vrienden van Reading bezocht werd en in welke de zaak, zooals het heet, warm en ijverig overwogen werd. Het besluit, waartoe men kwam, werd nog niet openbaar gemaakt, maar is zoodanig, dat men hem zonder twijfel veroorlooft, voor den naam nog in het veld te blijven, zonder hoop op eene verkiezing. De teekenen des tijds zijn zoodanig, dat zij elken beschouwer moeten overtuigen, dat de Democratie met haar Cincinnatisch platform, naauwelijks eenen eenigen vrijen staat in de Unie zal krijgen.

De heer Buchanan zal slechts in staat zijn, om twee counties in het geheel te bekomen—Berks en York—met het zwakke uitzigt op eene meerderheid van slechts elf stemmen. Deze daadzaken werden zijnen vrienden bekend en zij kunnen niets doen, om dit te verhinderen.

ZES JAREN GELEDEN.—J. W. GRAY, Pierce postmeester van Cleveland, en redacteur van de *Plain Dealer*, en nu een der onnaauwgezetste en hevigste ondersteuners van Buchanan, schetste het volgende portret van James Buchanan. Leest het, Democraten.

Hier is hetgeen hij van James Buchanan slechts zes jaren geleden, in de *Plain Dealer*, toen zoo wel als nu het leidend orgaan der Democratie van noordelijk Ohio, zeide:

„De kleine boosaardige aanhang, die den naam van James Buchanan op den kraag draagt, tracht de democratie van Pennsylvanie in de handen van Zuid Carolynsche verraders te verkoopen. *James Buchanan werd nooit door het volk tot eenig ambt verkozen, dan toen hij een Federalist was.* HIJ HEEFT GEENE ENKELE KLOPPING VAN DEMOCRATISCH GEVOEL IN ZIJN KOUDBLOEDIG VRIJGEZELS HART. Hij kon voor niet een ambt de stemmen van een derde des volks verwerven. En toch door het aanwenden van de laagste soort van politieke kuiperij, is het hem gedurende verscheidene jaren gelukt, de Democratie van dien Staat te vertrappen—gelijk een molensteen aan haren hals te hangen, en elke gedachte aan vooruitgang in haren boezem te versmoren. Hij en zijne werktuigen gaven wezenlijk in 1848 den Staat aan Taylor, en als Bigler—een goed en edel mensch—het onderspit delft, dan kunt gij er James Buchanan van beschuldigen, die, gelijk de oude man in de geschiedenis van Sinbad den Zeeman, nu aan Biglers hals hangt.—*Milw. Free Democrat.*

KNOW NOTHING BENOEMING VOOR GOUVERNEUR VAN NEW YORK.—De Fillmore Know Nothings van New York hebben tot gouverneur benoemd ERASTUS BROOKS, redacteur van de N. Y. Express, het origineel van Henry Ward Beecher's "dog Noble". Men vernam eenigen tijd geleden, dat er eene poging tot ineensmelting zou gedaan worden—stemmende er dan de Know Nothings in toe, voor de Buchanankiezers te gaan, als de Buchananmannen voor Brooks wilden stemmen.—Mooi zoo. De Republikeinen maken zulke lieve accoordjes niet met de Know Nothings.

DE DRIE DOCTORS.—De heer George W. Curtis, zeide onlangs, in den loop zijner rede, in de Fremont vergadering te Jersey:

„Men zegt dat de Unie in gevaar is, en er moeten maatregelen worden aangewend, tot deszelfs behoud. Wij zien daar de Unie en de Constitutie voor ons, lijdende aan eenen aanval van slavernij, en verscheidene doctors worden geroepen, om de patient iets voor te schrijven. Eerst hebben wij eenen man met eene witte das, hetgeen aantoont, dat hij tot de geregelde faculteit behoort. Hij vraagt naar de verschijnselen, en zegt: "Mijn gevoelen is, dat deze patient eene kleine gifte slavernij moet hebben." Dit, mijne heeren, is Doctor Buchanan.

Daarop hebben wij eenen anderen geneeskundige, wiens gelaatstrekken wij niet heel duidelijk kunnen onderscheiden, de uitdrukking van wiens gezigt voor ons verborgen is, van wege de dierenlantaarn in zijne hand. (Gelach.) Plotseling laat hij trillend en onzeker het licht en zijne deftige doctorsblikken op den patient vallen, en vervolgens op ons, en dan op Doctor Buchanan, en op allen in het rond, en hij lilt en beeft, en zegt: "Waarlijk, als gij mij om raad vraagt, dan heb ik niets bijzonders te zeggen, maar ik hoop wezenlijk, dat de patient op de eene of andere wijze beter zal worden." Dat is doctor Fillmore.

Nu komt de man van de nieuwe school, een man op wiens veerkracht en jeugd, en doorzigt en wijsheid gij kunt vertrouwen; en wat, zegt hij? "Ontbindt uwe patient—laat hare handen en hare voeten los. Zij heeft niets noodig dan hare handen en hare voeten vrij, haar hart vrij en haar hoofd vrij. Zij heeft niets noodig dan lucht, licht, vrijheid. Uwe patient zal niet sterven. Dit, mijne heeren, is doctor John C. Fremont. Hij zal zijne bloedende vriendin, de Constitutie, van den grond opheffen, en haar naar eene plaats van bestendige veiligheid, rust en vrede brengen.

[illegible]

De volgende omschreven landen en lotten, gelegen in de County Sheboygan en Staat Wisconsin, die verkocht worden voor de belastingen [illegible] het jaar 185[illegible] [illegible]

Sheboygan, [illegible] 12w2[illegible]

TOWN OF HOLLAND. Town [illegible], Range 2[illegible].

TOWN OF [illegible]. Town 14, Range 22.

TOWN OF RHINE. Town 16, Range 21.

TOWN OF SHEBOYGAN FALLS. Town 15, Range 22.

TOWN OF HERMAN. Town 16, Range 22.

TOWN OF SHEBOYGAN. Town 15, Range 23.

TOWN OF MOSEL. [illegible]

CITY OF SHEBOYGAN.

[illegible]

ELLIS ADDITION.

Lot.	Am't.	Lot.	Am't.
25	1,60	86	3,16
29	2,15	89	3,92
31	3,10	91	3,87
32	do	93	4,04
33	2,75	94	4,06
34	2,74	95	8,35
45	3,87	e 15 of s 57 ft 103	4,02
46	do	w hf 109	9,11
47	2,52	118	15,36
48	2,54	n 40 ft 119	6,33
51	do	120	12,31
53	2,53	126	3,54
56	2,14	127	4,80
61	3,10	128	do
65	2,61	130	10,50
66	2,81	150	4,06
67	3,32	152	3,84
und ½ 68	2,30	155	86
71	3,10	166	4,55
76	3,46	169	4,04
83	4,04	174	do
s ½ 84	3,46		

BATES' ADDITION.

Lot.	Am't.	Lot.	Am't.
7	11,90	28	3,66
11	10,01	36	5,70
26	3,23	48	2,73
27	3,49		

LANDS IN THE CITY OF SHEBOYGAN.

	Section.	Am't.
38 acres in lot 4	14	39,55
one acre in nw qr nw qr	do	1,43
se qr nw qr sw qr	15	4,71
ne qr nw qr se qr	do	6,28
nw qr nw qr se qr	do	do
se ½ nw ¼ se ¼ except 2 37-100 acres	do	4,83
sw qr nw qr se qr	do	6,28
ne qr sw qr se qr	do	do
nw qr sw qr se qr	do	do
sw qr sw qr se qr	do	do
se qr sw qr se qr	do	do
91 acres in e hf nw qr	22	9,50
n 23 acres w hf sw qr	do	15,71
1 4-5 acres in ne qr sw qr of lot 3	do	1,85
und hf lot one	27	22,78
w hf se qr	do	72,13
und hf w hf sw qr	do	36,61
und qr e hf sw qr	do	19,10

SHEBOYGAN FALLS VILLAGE.

Lot.	Block.	Am't.	Lot.	Block.	Am't.
7 } e hf 10 }	1	5,09	1	54	2,41
9	20	2,76	2	do	do
2	22	9,26	6	do	do
5	do	5,16	7	do	do
6	do	do	8	do	do
s qr 6	25	3,08	9	do	do
nw 55x50 feet			10	do	do
mill reserve		7,87	13	do	do

OUT LOTS.

Lot.	Block.	Am't.			
10	40	2,55	13 acres of Out lot		
3	50	3,04	lot	14	19,31
10	do	do	1 acre nw part	21	4,01
7	51	2,53	lot 1 in out lot	21	1,92
8	do	do	do 2	do	do
2	52	2,27	do 3	do	do
3	do	2,55	do 4	do	2,26
4	do	do	do 7	do	32 do
5	do	do	do 8	do	do
6	do	do			

LYMAN'S ADDITION.

Lot.	Block.	Am't.	Lot.	Block.	Am't.
8	53	2,53	16	3	7,22
6	do	1,77	17	do	do
7			1	4	5,64

GREENBUSH VILLAGE.

Lot.	Block.	Am't.	Lot.	Block.	Am't.
3	9	5,55	3	11	1,68
4	10	4,28			

ROBINSON'S ADDITION.

Lot.	Block.	Am't.
6 & 7	6 } 7 }	1,84
6		

LAMB'S ADDITION.

Lot.	Block.	Am't.
2 and 3	2	6,51

PLYMOUTH VILLAGE.

Lot.	Block.	Am't.	Lot.	Block.	Am't.
7	6	1,26	2	do	do
6	15	1,39	3	do	do
7	do	do	4	do	do
8	do	do	5	do	do
9	do	1,35	6	do	do
10	do	do	9	14	1,63
11	do	do	10	do	do
12	do	do	s ½ of nw ¼ of		
13	do	do	w 40 ft of lot 2	12	3,07
al lot	5	16,55	8	14	1,30
1	18	1,37	w ½ of lot 15	18	1,15

A. POTT, Klerk van de Board of Supervisors, van Sheboygan County.

Agenten voor den Nieuwsbode.

De volgende heeren zijn zoo vriendelijk het agentschap op zich te nemen, inteekeningsgelden voor dit blad te ontvangen en met de namen op te zenden:

De Heer A. Stokdijk, Amsterdam, Wisconsin.
" A. J. Hillebrands, Oostburg, ditto.
" G. P. Feltzer, Sheboygan Falls.
" J. Doornink, Milwaukie, Wis.
" J. Vermegen, Little Chute, Wis.
" John Wigman, te Green Bay.
" J. Lensink, Alto, Fond du Lac County.
" F. Pasdeloup, 59 Clark street, Chicago.
" G. van der Sijde, Blue Island, Illinois.
" D. van der Stolpe, Albany, New York.
" A. de Vos, te Rochester, N. York.
" N. W. A. v. C. Smallenburg, Buffalo.
" J. Anijs, Paterson, enz., New Jersey.
" H. Oelhoed, Cleveland, Ohio.
" J. H. Jansen, Cincinnati.
" J. van de Luijster, Holland, Michigan.
" [illegible] Zeeland, Michigan.
" J. Hoedemaker, Kalamazoo, ditto.
" L. Dooge, Grand Rapids, ditto.
" [illegible] Pella, Iowa.
" F. M. Elborg, [illegible]

☞ De abonnementsprijs van den Nieuwsbode is slechts TWEE DOLLARS per jaar, [illegible] cents per week. Zij die wenschen in te teekenen hebben zich slechts bij de agenten aan te melden, of het geld in goede bankbiljetten [illegible] brief, [illegible] die franco moet gezonden worden aan

J. QUINTUS, Sheboygan, Wisconsin.